

Det Universelle Rettferdighetens Hus

28. november 2023

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

Den 27. november 2021, midt på den stille, mørke natten, møttes nesten seks hundre representanter for nasjonale åndelige råd og regionale bahá'í-råd, sammen med medlemmer av Det Universelle Rettferdighetens Hus og Det internasjonale undervisningscenter så vel som staben ved Bahá'í verdenscenter, for med tilbørlig høytidelighet å markere hundreårsminnet for 'Abdu'l-Bahás bortgang i omgivelsene ved hans hellige gravmæle. I løpet av denne natten samlet også bahá'í-samfunn seg verden over i ærbødig andakt, i nabolag og landsbyer, i mindre og større byer for å hylle en skikkelse som er uten et religionshistorisk sidestykke, og for å la tankene dvele det dådrike hundreår som han selv hadde satt i gang.

Dette samfunn – bahá-folket, 'Abdu'l-Bahás beundrere – som nå utgjør en styrke på millioner, er i dag spredt på rundt hundre tusen steder i 235 land og territorier. Det har dukket frem fra ukjentetens mørke for å innta sin plass på verdens arena. Det har opprettet et nettverk av institusjoner i tusentall, fra grasrota til det internasjonale nivå, som forener forskjellige folkeslag i den felles hensikt å gi uttrykk for Bahá'u'lláhs læresetninger om åndelig forvandling og sosial fremgang. I mang en region har dets mønster med bygging av pulserende lokalsamfunn favnet tusenvis – i noen tilfeller titusenvis – av sjeler. I slike omgivelser tar et nytt levevis form. Det utmerker seg ved sitt andaktspreg, ved ungdommers engasjement viet utdanning og tjeneste, ved målrettet samtale blant familier, venner og bekjente om emner av åndelig og sosial betydning, og ved kollektiv innsats for materiell og sosial fremgang. Troens hellige tekster er blitt oversatt til mer enn åtte hundre språk. Oppføringen av nasjonale og lokale mashríqu'l-adhkárer bebuder at tusener av fremtidige sentre vil bli å se, viet gudsdyrkelse og tjeneste. Troens åndelige og administrative senter er blitt opprettet på tvers av de hellige tvillingbyene 'Akká og Haifa. Og på tross av samfunnets nåværende, altfor åpenbare begrensninger sett i forhold til dets idealer og høytstrebende ambisjoner – så vel som avstanden som skiller det fra oppnåelsen av dets endelige mål: virkeliggjøringen av menneskehetens enhet – befinner dets ressurser, institusjonskapasitet, evne til å holde systematisk vekst og utvikling ved like, kontakt med likesinnede institusjoner og deltagelse i og konstruktiv innflytelse på samfunnet seg på et enestående høyt historisk prestasjonsnivå.

Hvor langt er vel ikke troen kommet fra det øyeblikk, for hundre år siden, da 'Abdu'l-Bahá forlot denne verden! Ved daggry på denne sørgelige dag spredte nyheten om hans bortgang seg i Haifa by og fortærte hjertene av sorg. Tusener samlet seg ved hans begravelse: unge og gamle, høye og lave, fremtredende embetsmenn og massene – jøder og muslimer, drusere og kristne, så vel som bahá'íer – en sammenkomst som byen aldri hadde sett maken til. I verdens øyne hadde 'Abdu'l-Bahá vært en forkjemper for allmenn fred og for menneskehetens enhet, en forsvarer av de undertrykte og en pådriver for rettferdighet. For

befolkningen i både 'Akká og Haifa var han en kjærlig far og venn, en klok rådgiver og en tilflukt for alle som led nød. Ved hans begravelse lot de glødende uttrykk for kjærlighet og sorg få fritt løp.

Men det var naturligvis bahá'íene som sterkest følte tapet av ham. Han var den kostelige gave skjenket av Guds manifestasjon for å veilede og beskytte dem, Bahá'u'lláhs makeløse og altomsluttende Pakts midtpunkt og akse, det fullkomne forbilde for hans lære, den ufeilbare fortolker av hans ord, legemliggjørelsen av ethvert bahá'í-ideal. Gjennom hele livet virket 'Abdu'l-Bahá utrettelig i Bahá'u'lláhs tjeneste og skjøttet helt og fullt sin fars hellige tillitsverv. Trofast næret og beskyttet han det dyrebare frø som var sådd. Han vernet Saken i vuggen for dens fødsel og veiledet dens utbredelse i Vesten, der han opprettet vuggen for dens administrasjon. Deres fottrinn gjorde han stødige, og han oppdro en skare av forkjempere og hellige. Med egne hender gravla han Bábs hellige levninger i det mausoleum han oppførte på Karmel-berget, hengivent ivaretok han de to hellige gravmælene og la grunnlaget for troens administrative verdenssenter. Han beskyttet troen mot dens erklærte fiender, indre og ytre. Han åpenbarte det dyrebare charter viet deling av Bahá'u'lláhs lære med alle folkeslag over hele kloden, så vel som det charter som skapte prosessene i administrasjonsordningen og satte dem i gang. Hans livslengde strakte seg over hele perioden for den heroiske tidsalder som ble innledet av Bábs erklæring. Hans bortgang åpnet en ny tidsalder med særtrekk som ennå var ukjent for de troende. Hva ville skje med hans elskede? Uten ham og hans vedvarende veiledning syntes fremtiden usikker og dyster.

Nyheten om 'Abdu'l-Bahás bortgang gjorde hans barnebarn Shoghi Effendi sønderknust, og fra sine studier i England skyndte denne seg til Det hellige land, der et nytt lammende slag rammet ham. 'Abdu'l-Bahá hadde utpekt ham til troens Beskytter og overhode og betrodd ham omsorgen for hele bahá'í-verdenen. I sorg og sjele kval, men støttet av den aldri sviktende omsorgen fra Bahá'u'lláhs elskede datter Bahíyyih Khánum, iførte Shoghi Effendi seg sitt embetes tunge kappe og begynte å danne seg et bilde av det ennå umodne samfunns tilstand og utsikter.

Kunngjøringen om at Shoghi Effendi var utpekt som Beskytter, ble mottatt med lettelse, takknemlighet og troskapserklæringer fra de troendes samlede tropp. Smerten ved deres adskillelse fra Mesteren ble lindret av forsikringene i hans Testament om at han ikke hadde latt dem bli værende alene. Men noen få illojale protesterte mot 'Abdu'l-Bahás utvalgte arving og reiste seg mot ham, drevet av sine ambisjoner og sitt ego. Deres svik i denne kritiske overgangsstund ble forverret av de nye renkene spunnet av Mesterens erklærte motstandere. Selv om Shoghi Effendi ble hardt belastet av slike hjertesorger og prøvelser og møtte andre formidable hindringer, begynte han å mobilisere medlemmene av de vidtsprede bahá'í-samfunn for å begynne på den veldige oppgaven med å legge grunnvollen for administrasjonsordningen. Personer som tidligere var blitt oppildnet av 'Abdu'l-Bahás enestående personlighet, begynte gradvis å samordne sine bestrebelser i et felles foretagende under Beskytterens tålmodige og likevel resolute veiledning.

Etter hvert som bahá'íene begynte å påta seg sine nye ansvar, innprentet Shoghi Effendi dem hvor rudimentær deres forståelse så langt var av den hellige åpenbaring de hadde i sin besittelse, og hvor fryktinngytende utfordringene foran dem var. «Hvor veldig er vel ikke Bahá'u'lláhs åpenbaring! Hvor stor er vel ikke mengden av hans velsignelser som regner ned over menneskeheten på denne dag!» skrev han. «Og dog – hvor armodslig, hvor utilstrekkelig er vel ikke vår forestilling om deres betydning og herlighet! Denne generasjon står for nært en så kolossal åpenbaring til å kunne verdsette det fulle mål av hans tros uendelige muligheter, hans Saks makeløse karakter og hans forsyns mystiske tilskikkelser.» «Innholdet av

Mesterens Testament er altfor mye til å bli forstått av den nåværende generasjon,» skrev hans sekretær på hans vegne. «Det kreves minst et århundres faktisk virksomhet før skattene av dets skjulte visdom kan bli åpenbart.» For å fatte arten og omfanget av Bahá'u'lláhs visjon om en ny verdensorden, forklarte han, «Må vi sette vår lit til tidens gang og til veiledningen fra Guds Universelle Rettferdighetens Hus for å oppnå en klarere og fyldigere forståelse av dens bestemmelser og innebyrd.»

Siden det nåværende øyeblikk kommer etter et helt århundre av «faktisk virksomhet», byr det på et gunstig utsiktspunkt for å høste nye innsikter. Og derfor har vi valgt dette hundreårsminnet som en anledning til å stanse opp for sammen med dere å reflektere over visdommen nedfelt i Testamentets bestemmelser, for å markere den kurs troens utvikling har fulgt og observere den indre sammenheng mellom stadiene i dens organiske utvikling, for å skjelne mulighetene som bor i de prosesser som driver dens fremgang, og for å vurdere dens løfte for de kommende tiår i takt med at dens evne til å omforme samfunnet i økende grad åpenbares i verden gjennom den veldige støtkeften i Bahá'u'lláhs formidable åpenbaring.

Å omsette det skrevne i virkelighet og handling

Bahá'u'lláhs hensikt er å innlede et nytt stadium i menneskenes utvikling – den organiske og åndelige enhet mellom verdens folkeslag og nasjoner – og dermed signalisere menneskeslektens overgang til moden alder, som i tidens fylde kjennetegnes av at en verdenssivilisasjon og -kultur fremtrer. For dette formål har han åpenbart sine læresetninger for den indre og ytre forvandling av menneskers liv. «Hvert et vers åpenbart av denne Penn er en lys og skinnende portal som avdekker herlighetene ved et hellig og fromt liv, ved rene og plettfrie gjerninger,» uttalte han. Og i utallige tavler stilte han, den guddommelige lege, diagnosen for de lidelser som hjemsøker menneskeheten og fremsatte sitt helbredende middel for «at jordens folk løftes, gjør fremskritt, utdannes, beskyttes og gjenreises». Bahá'u'lláh forklarte et «Det pålegg og budskap vi brakte, var aldri ment å skulle nå eller gagne kun ett land eller ett folk alene.» «Det påhviler ethvert menneske med innsikt og forstand å bestrebe seg på å omsette i virkelighet og handling det som er skrevet. ... Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme de beste interessene for jordens folk og slekter.»

Oppgaven med å bygge en moden, fredelig, rettferdig og forenet verden er et veldig foretagende, der hvert folk og hver nasjon må være i stand til å delta. Bahá'í-samfunnet ønsker alle velkommen til å bli med på denne innsatsen som forkjempere i et åndelig foretagende som kan overvinne de oppløsende krefter som er i ferd med å oppsmuldre den gamle samfunnsorden og gi påtagelig form til en integreringsprosess som vil føre til at en ny orden stiger frem i dens sted. Formingstiden er denne kritiske periode i troens utvikling da vennene i økende grad tar til å verdsette den oppgave som Bahá'u'lláh har betrodd dem, å få en dypere forståelse av hva hans åpenbarte ord betyr og innebærer, og systematisk å dyrke kapasitet – egen og andres – for å omsette hans verdensforbedrende læresetninger i praksis.

Fra begynnelsen av Shoghi Effendis embetstid veiledet han bahá'íene i deres bestrebelse etter en dypere forståelse av sin oppgave, som ville definere deres identitet og siktemål. Han utla for dem meningen med Bahá'u'lláhs komme, hans visjon for menneskeheten, Sakens historie, prosessene som omformer samfunnet, og den rolle bahá'íene må spille ved å bidra til menneskehetens fremskritt. Han skisserte hvordan bahá'í-samfunnet ville utvikle seg, slik at vennene ville skjønne at det ville gjennomgå mange forvandlinger, ofte uventede, i løpet av tiår og århundrer. Han beskrev også vekselvirkningen mellom krise og seier og forberedte dem på den kronglete veien de må tilbakelegge. Han appellerte til bahá'íene om å foredle sin karakter og skjerpe sinnet for å takle utfordringene ved å bygge en

ny verden. Han tilskyndet dem til ikke å fortvile i møtet med problemene hos et nyfødt samfunn i rask utvikling, eller manglene ved og det stadig verre miljøet i en forvirret tidsalder, idet han minnet dem på at det fulle uttrykk for Bahá'u'lláhs løfter hørte fremtiden til. Han forklarte at bahá'íene skulle være som en surdeig – en gjennomsyrende og levendegjørende påvirkning – som kunne inspirere andre til å reise seg og overvinne inngrodde mønstre av splittelse, konflikt og maktkamp, slik at menneskehetens høyeste ambisjoner til sist kunne bli nådd.

Mens Beskytteren var i ferd med å befestе disse brede forståelsesområder, ga han også de troende steg for steg anvisninger om hvordan de effektivt skulle opprette administrasjonsordningens basisstruktur og systematisk dele Bahá'u'lláhs læresetninger med andre. Tålmodig ledet han deres anstrengelser ved gradvis å forklare naturen, prinsippene og fremgangsmåtene som kjennetegner denne ordningen, samtidig som han økte deres kapasitet til å undervise om troen, individuelt og kollektivt. På hver viktig sak pleide han å angi retningen, og de troende pleide å rådslå og bestrebe seg på å anvende hans veiledning, idet de delte sine erfaringer med ham og stilte spørsmål når de sto overfor innfløkte problemer og vanskeligheter. Idet han tok den økende, oppsamlede erfaring i betraktning, pleide Beskytteren deretter å gi ytterligere veiledning og utdype begrepene og prinsippene som ville sette vennene i stand til å justere sin handlemåte etter behov, helt til deres innsats ville vise seg å være effektiv og kunne gis bredere anvendelse. I sitt gjensvar på hans veiledning viste vennene en urokkelig tro på sannheten i det åpenbarte ord, en aldri vaklende tillit til hans visjon og ufeilbare visdom, og en urokkelig besluttsomhet om å forvandle de ulike aspekter av sitt liv i samsvar med det mønster som læresetningene angir. På denne måten ble det innen samfunnet gradvis dyrket en kapasitet til å lære hvordan læresetningene anvendes. At denne fremgangsmåten er virksom, ble vist på en svært tydelig måte ved høydepunktet i hans embetstid, da bahá'í-verdenen samlet sine krefter til de makeløse bragdene i det åndelige tiårskorstog.

Shoghi Effendis anstrengelser for å føre de troende inn på en læringssti ble etter hans bortgang utvidet ytterligere under ledelse av Det Universelle Rettferdighetens Hus. Ved begynnelsen av formingstidens første århundre befant læringsprosessen seg på et nybegynnertrinn. Ved de siste år av formingstidens første århundre ble prosessens hovedaspekter bevisst forstått og systematisk tatt i bruk av bahá'íer verden over i hele omfanget av deres bestrebelsler.

I dag utmerker bahá'í-samfunnet seg ved en driftsmåte kjennetegnet av studium, rådslagning, handling og refleksjon. Det øker stadig sin kapasitet til å anvende læresetningene i et mangfold av sosiale rom og til å samarbeide med dem i det videre samfunn som deler en lengsel etter å tilføre samfunnsordenens materielle og åndelige grunnvoll ny livskraft. I disse roms forvandlende retorte blir individer og samfunn i den grad det er mulig forkjempere for sin egen utvikling, en omfavning av menneskehetens enhet forviser fordom og annerledeshet, menneskelivets åndelige dimensjon fostres ved å holde fast ved prinsippene og styrke samfunnets andaktspreg, og kapasiteten for læring utvikles og styres mot personlig og sosial forvandling. Anstrengelsen for å forstå innebyrden av Bahá'u'lláhs åpenbaring og å anvende hans helbredende legemiddel er nå blitt mer eksplisitt, mer overløst, og er en uutslettelig del av bahá'í-kulturen. Den bevisste forståelsen av læringsprosessen og dens utbredelse verden over, fra grasrota til den internasjonale arena, er blant de fineste frukter av formingstidens første århundre. Denne prosessen vil i økende grad prege virksomheten i enhver institusjon, i ethvert samfunn og hos ethvert individ i årene som kommer, etter hvert som bahá'í-verdenen gir seg i kast med stadig større utfordringer og i stadig større grad utløser troens samfunnsbyggende kraft.

I sine bestrebelser på å hjelpe vennene i deres forståelse av troens utvikling og deres tilhørende ansvar henviste Shoghi Effendi til «den tredoble impuls skapt ved åpenbaringen av Bahá'u'lláhs Karmel-tavle og Testamentet så vel som Den guddommelige plans tavler av hans Pakts Midtpunkt – de tre chartre som har igangsatt tre tydelige prosesser. Den første er virksom i Det hellige land for utviklingen av troens institusjoner ved dens verdenssenter, og de andre to virker i resten av bahá'í-verdenen for dens utbredelse og for opprettelsen av dens administrasjonsordning». Prosessene forbundet med hvert av disse tre guddommelige chartre er innbyrdes avhengige og gjensidig forsterkende. Administrasjonsordningen er hovedinstrumentet for å gjennomføre Den guddommelige plan, mens Planen er det kraftigste virkemiddel for å utvikle troens administrative struktur. Fremskritt ved Verdenssenteret, administrasjonens hjerte og nervesenter, har en tydelig innflytelse på det verdensomspennende samfunnets legeme og blir i sin tur påvirket av dets livskraft. Bahá'í-verdenen er i stadig utvikling og utvikler seg organisk etter hvert som individer, samfunn og institusjoner bestreber seg på å omsette sannhetene i Bahá'u'lláhs åpenbaring til virkelighet. Nå, ved utgangen av formingstidens første århundre, er bahá'í-verdenen i stand til å få en fylligere forståelse av hva disse udødelige chartre innebærer for troens utvikling. Og fordi den har økt sin forståelse av prosessen den deltar i, kan den bedre vurdere sin egen erfaring i forrige århundre og handle mer effektivt for å oppfylle Bahá'u'lláhs tilsiktede hensikt for menneskeheten i de kommende årtier og århundrer.

Pakten gjøres varig

For å opprettholde enheten i sin tro, bevare sine læresetninger ubeskårne og fleksible og garantere hele menneskehetens fremgang, inngikk Bahá'u'lláh en Pakt med sine tilhengere som er enestående i de religionshistoriske annaler på grunn av dens autoritet og uttrykkelige og omfattende natur. I sin helligste bok og i sin paktbok så vel som i andre tavler anviste Bahá'u'lláh at etter hans bortgang skulle vennene vende seg til 'Abdu'l-Bahá, Paktens Midtpunkt, for styring av troens anliggender. I sitt Testament videreførte 'Abdu'l-Bahá Pakten ved å fastlegge bestemmelsene for den administrasjonsordning som var forordnet i Bahá'u'lláhs skrifter. Dermed sikret han at myndighet og lederskap fortsatte gjennom tvillinginstitusjonene Beskytter-embetet og Det Universelle Rettferdighetens Hus, så vel som et sunt forhold mellom individene og institusjonene innenfor troen.

Historien har i rikt monn vist at religion kan tjene enten som et sterkt samarbeidsinstrument for å føre sivilisasjonen fremover, eller som en konfliktkilde som gir opphav til ufattelig skade. Religionens forenende og siviliserende kraft begynner å avta etter hvert som tilhengerne blir uenige om de guddommelige læresetningers betydning og anvendelse og de troendes samfunn til sist blir inndelt i stridende sekter og trosoppfatninger. Hensikten med Bahá'u'lláhs åpenbaring er å opprette menneskehetens enhet og forene alle folkeslag, og dette siste og høyeste stadium i samfunnsutviklingen lar seg ikke oppnå dersom bahá'í-troen bukker under for sekterisme-syken og den utvanning av det guddommelige budskap som er bevitnet i fortiden.

Dersom bahá'íer «ikke kan forenes rundt ett punkt», kommenterer 'Abdu'l-Bahá, «hvordan vil de være i stand til å opprette menneskehetens enhet?» Og han bekrefter: «Den dynamiske kraft i tilværelsens verden er i dag Paktens kraft, som pulserer lik en arterie i den betingede verdens legeme og beskytter bahá'í-enheten.»

Fremst blant det siste århundres prestasjoner er Paktens seier, som både beskyttet troen mot splittelse og drev den til å omfavne alle folkeslag og nasjoner og bidra til å styrke dem. Bahá'u'lláhs borende spørsmål som ligger i hjertet av religion – «Hvor skal du sikre din tros

rep og feste din lydighets bånd?» – antar en ny og vesentlig betydning for dem som anerkjenner ham som Guds manifestasjon for denne dag. Det er en appell om fasthet i Pakten. Bahá'í-samfunnets respons har vært å holde urokkelig fast ved bestemmelsene i 'Abdu'l-Bahás Testament. Til forskjell fra verdslige maktforhold der en øverste enhet fremtvinger lydighet, styres forholdet mellom Guds manifestasjon og de troende, og mellom den av Pakten utpekte myndighet og samfunnet, av bevisst kunnskap og kjærlighet. Ved å anerkjenne Bahá'u'lláh slutter en troende seg frivillig til hans Pakt som en fri samvittighetshandling og forblir, av kjærlighet til ham, standhaftig i sin etterlevelse av dens krav. Ved utgangen av formingstidens første århundre er bahá'í-verdenen kommet til en fyldigere forståelse og etterlevelse av bestemmelsene i Bahá'u'lláhs Pakt, og blant de troende er det blitt opprettet et klart sett av forbindelser som forener og styrer deres krefter i innsatsen for deres hellige oppdrag. Som i så mange andre tilfeller var denne prestasjonen frukten av overvunne kriser.

At Pakten eksisterer, betyr ikke at ingen noensinne vil forsøke å splitte troen, å tilføye den skade eller å bremse dens fremgang. Men den garanterer at ethvert slikt forsøk på forhånd er dømt til å mislykkes. Etter Bahá'u'lláhs bortgang forsøkte noen ambisiøse individer, blant dem 'Abdu'l-Bahás brødre, å tilrane seg den myndighet som var gitt 'Abdu'l-Bahá av Bahá'u'lláh, og sådde tvil innenfor samfunnet, stilte de vakkende på prøve og til tider villedet dem. I løpet av Shoghi Effendis embetstid ble han angrepet ikke bare av dem som hadde brutt Pakten og satt seg opp mot 'Abdu'l-Bahá, men også av noen innenfor samfunnet som forkastet administrasjonsordningens gyldighet og dro Beskytter-embetets autoritet i tvil. Da Shoghi Effendi gikk bort år senere, dukket det opp et nytt angrep på Pakten da et dypt villedet individ, til tross for å ha tjent som en Sakens hånd i mange år, gjorde et ubegrunnet og forgjeves forsøk på å fremsette krav på Beskytter-embetet for sin egen del, trass i de klare betingelser som var fremsatt i Testamentet. Etter valget av Det Universelle Rettferdighetens Hus ble også det et mål for Sakens aktive motstandere. I senere tiår har noen få innenfor samfunnet fremstilt seg selv som mer kunnskapsrike enn andre og uten å lykkes søkt å omtolke bahá'í-læren vedrørende Paktens bestemmelser for å så tvil om autoriteten hos Rettferdighetens Hus og i fravær av en levende Beskytter kreve visse særretter som ville sette dem i stand til å styre troens anliggender i en retning valgt av dem selv.

Den Pakt som ble opprettet av Bahá'u'lláh og videreført av 'Abdu'l-Bahá, ble altså gjennom et århundre angrepet på ulike måter av interne og eksterne motstandere, men i siste instans til ingen nytte. Mens noen individer hver gang ble villedet eller ble misfornøyde, maktet ikke angrepene å avlede eller omdefinere Saken eller å skape et permanent brudd i samfunnet. I hvert tilfelle ble spørsmål besvart og problemer løst ved at henvendelser gikk til det da utpekte myndighetssentrum – 'Abdu'l-Bahá, Beskytteren eller Det Universelle Rettferdighetens Hus. Etter hvert som de troende som helhet vokste i sin forståelse av Pakten og i sin fasthet i den, lærte de å forbli upåvirket av de typer angrep og feilaktige fremstillinger som i en tidligere æra hadde truet selve eksistensen for troen og hensikten med den. Integriteten i Bahá'u'lláhs Sak forblir alltid trygg.

Uansett hvor stor deres åndelige fatteevne måtte være, vil hver generasjon av bahá'íer uunngåelig ha en begrenset forståelse av hva Bahá'u'lláhs læresetninger fullt ut innebærer, på grunn av begrensningene ved deres egne historiske omstendigheter og det bestemte stadium i troens organiske utvikling. For eksempel i troens heroiske tidsalder måtte de troende orientere seg i det som de til tider avgjort opplevde som en forvirrende og revolusjonær serie av overganger fra Bábs religionsordning til Bahá'u'lláhs, og deretter til 'Abdu'l-Bahás embetstid. Alle disse lar seg nå, i tilbakeblikk og med opplysningene gitt av Shoghi Effendi, lett forstå som sekvensielle handlinger som utspant seg i ett eneste guddommelig drama. Således er det også i dag, etter mer enn et helt århundres utrettelige anstrengelser fra

samfunnets side, mulig å få en mer komplett forståelse av betydningen, hensikten og ukrenkeligheten ved Pakten – denne uvurderlige gave som Bahá'u'lláh har skjenket sine tilhengere. Den hardt tilkjempede forståelsen av Paktens natur og den standhaftighet som en slik innsikt avføder og holder ved like, vil fortsette å være vesentlig for enhet og fremgang gjennom religionsordningens forløp.

Det er nå åpenbart og ettertrykkelig fastslått at Bahá'u'lláhs Pakt angir to myndighetssentre. Det første er boken: Bahá'u'lláhs åpenbaring, sammen med 'Abdu'l-Bahás og Shoghi Effendis samlede verker, som utgjør den autoritative fortolkning og forklaring av det skapende ord. Med Shoghi Effendis bortgang fant mer enn et århundres forlengelse av dette autoritative senter sin avslutning. Men bokens eksistens sikrer at åpenbaringen er tilgjengelig for enhver troende, faktisk for hele menneskeheten, uforfalsket av menneskers feiltolkninger eller tilvekster.

Det andre myndighetssenter er Det Universelle Rettferdighetens Hus som er under Bahá'u'lláhs og Bábs omsorg og ufeilbare ledelse, slik det bekreftes av de hellige skrifter. «La det ikke bli antatt at Rettferdighetens Hus vil ta noen beslutning etter egne begreper og meninger», forklarer 'Abdu'l-Bahá. «Må Gud forby det! Det Øverste Rettferdighetens Hus vil fatte vedtak og gi lover ved Den hellige ånds inspirasjon og bekreftelse, for det befinner seg i Den urgamle skjønnhets vern og under hans skjermende ly og beskyttelse.» «Gud vil sannelig inspirere dem med hva han enn ønsker», forkynner Bahá'u'lláh. «De, og ikke den samlede skare av dem som enten direkte eller indirekte velger dem», uttaler Shoghi Effendi, «er således gjort til mottagerne av den guddommelige ledelse som på en og samme tid er denne åpenbarings hjerteblod og endelige vern.»

De myndigheter og plikter som er tillagt Rettferdighetens Hus, omfatter alt som er nødvendig for å sikre at Bahá'u'lláhs målsetning for menneskeheten lar seg oppfylle. I over et halvt århundre har bahá'í-verdenen vært førstehånds vitner til hva de omfatter og hvordan de kommer til uttrykk, heriblant kunngjøring av Guds lov, bevaring og spredning av de hellige skrifter, oppbygging av administrasjonsordningen og dannelse av nye institusjoner, utforming av suksessive trinn i utviklingen av Den guddommelige plan, og beskyttelse av troen og vern av dens enhet, så vel som anstrengelser som bidrar til å ivareta menneskers ære, til fremgang for verden og til opplysning av dens folkeslag. Opplysende forklaringer fra Rettferdighetens Hus løser alle vanskelige problemer, uklare spørsmål, problemer som har gitt opphav til ulike meninger, og saker som ikke er uttrykkelig nedtegnet i boken. Rettferdighetens Hus vil sørge for veiledning gjennom religionsordningens varighet i samsvar med tidens tarv og således sikre at Saken, lik en levende organisme, er i stand til å tilpasse seg behovene og kravene i et samfunn i stadig forandring. Og det garanterer at ingen kan forandre Bahá'u'lláhs budskaps natur eller endre Sakens essensielle kjennetegn.

I Kitáb-i-Íqán spør Bahá'u'lláh: «Hvilken 'undertrykkelse' er verre enn at en sjel som søker sannheten og ønsker å oppnå kunnskapen om Gud, ikke skulle vite hvor han skal dra etter den, og hvem han skal søke den hos?» En verden som stort sett ikke enser lyset fra Bahá'u'lláhs åpenbaring, finner seg stadig mer splittet og desorientert i saker vedrørende sannhet, moral, identitet og hensikt og forvirres av oppløsningskreftenes tiltagende og tærende virkning. Men for bahá'í-samfunnet utgjør Pakten en kilde til klarhet og tilflukt, til frihet og styrke. Enhver troende er fri til å utforske det osean som Bahá'u'lláhs åpenbaring utgjør, å komme til personlige slutninger, ydmykt å dele innsikter med andre og å bestrebe seg på å anvende læresetningene dag for dag. Kollektiv innsats blir harmonisert og fokusert gjennom rådslagning og institusjonenes veiledning, som forvandler bånd mellom individer, innenfor familier og blant samfunn og fostrer sosial fremgang.

Av kjærlighet til Bahá'u'lláh og beroliget av hans eksplisitte anvisninger finner individer, samfunn og institusjoner i Paktens to myndighetssentre den nødvendige veiledning for å utvikle troen og bevare læren hel og ukrenkelig. På denne måten beskytter og bevarer Pakten dialog- og læringsprosessen om åpenbaringsens betydning og om gjennomføringen av dens forskrifter for menneskeheten i løpet av religionsordningens varighetstid, alt mens den unngår de skadelige virkninger av endeløs strid om betydning og praksis. Som et resultat trygges og utvikles de balanserte forhold mellom individer, samfunn og institusjoner langs sin behørlige sti, mens alle settes i stand til å nå sitt fulle potensial og utøve sin handlekraft og sine særlige rettigheter. Bahá'í-samfunnet kan, således gå fremover i enhet og mer og mer oppfylle sin vesentlige hensikt ved å undersøke virkeligheten og avle kunnskap samtidig som det øker rekkevidden av sine anstrengelser og bidrar til å fremme sivilisasjonen. Etter mer enn et århundre er sannheten i 'Abdu'l-Bahás bekræftelse stadig tydeligere: «Det er åpenbart at aksene for enhet i menneskehetens verden er Paktens kraft og intet annet».

Utviklingen av administrasjonsordningen

I tillegg til å videreføre Pakten la 'Abdu'l-Bahás Testament grunnlaget for en annen av de mest betydningsfulle prestasjoner i formingstidens første århundre: fremkomsten og utviklingen av administrasjonsordningen, Paktens barn. I løpet av et eneste århundre vokste administrasjonen, som begynte med et fokus på opprettelsen av valgte institusjoner, i bredde og kompleksitet idet den utviklet seg over hele verden inntil den knyttet alle folkeslag, land og regioner sammen. Skriftene fra Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá, som fremkalte og skapte disse institusjoner, sørger også for disse institusjoners visjon og åndelige mandat til å hjelpe menneskeheten i byggingen av en rettferdig og fredelig verden.

Gjennom sin tros administrasjonsordning har Bahá'u'lláh forbundet individer, samfunn og institusjoner sammen som forkjempere i et makeløst system. I samsvar med behovene i en tidsalder for menneskets modenhet, avskaffet han den historiske praksis som besto i at geistlige holdt den religiøse myndighets tøyler, instruerte de troendes samfunn og styrte dets anliggender. For å forebygge kampen mellom konkurrerende ideologier, la han frem middelet til samarbeid i søkingen etter sannhet og i tilstrebingen etter menneskers velbefinnende. Istedenfor jakten på makt over andre innførte han ordninger som ville kultivere enkeltmenneskets slumrende evner og deres uttrykk i tjeneste for det felles beste. Pålitelighet, sannferdighet, rakrygget fremferd, overbærenhet, kjærlighet og enhet er blant de åndelige egenskaper som danner grunnlaget for forbindelsen mellom de tre forkjempere for et nytt levevis, mens alle anstrengelser for sosial fremgang blir formet av Bahá'u'lláhs visjon av menneskehetens enhet.

Ved tiden for 'Abdu'l-Bahás bortgang besto troens institusjoner av et lavt antall lokale råd som fungerte på forskjellige måter. Bare en håndfull organer virket utover et lokalt nivå, og det fantes ingen nasjonale åndelige råd. Bahá'u'lláh hadde utpekt fire Sakens hender i Iran, og 'Abdu'l-Bahá ledet deres aktiviteter for troens fremgang og beskyttelse, men utover fire posthume utnevnelser økte han ikke deres antall. Bahá'u'lláhs Sak var rik på ånd og potensial, men inntil dette punkt gjensto det dermed for den å danne det administrative maskineri som ville sette den i stand til å systematisere sine anstrengelser.

I de første månedene av sin embetstid vurderte Shoghi Effendi å opprette Rettferdighetens Hus umiddelbart. Men etter å ha gjennomgått troens tilstand over hele verden, konkluderte han raskt med at forutsetningene for å danne Rettferdighetens Hus ennå ikke var på plass. Isteden oppmuntret han bahá'ier overalt til å samle kreftene om å oppreise lokale og nasjonale åndelige råd. «De nasjonale åndelige råd vil gradvis bli fast etablert som

søyler i hvert land på de lokale råds sterke og befestede grunnvoller», uttalte han. «På disse søyler vil det mektige byggverk, Det Universelle Rettferdighetens Hus, bli oppført og reise sin edle skikkelse høyt over tilværelsens verden.»

Da han hjalp vennene til å forstå deres arbeid med å legge grunnlaget for sitt samfunn, understreket Shoghi Effendi at administrasjonsordningen ikke var et mål i seg selv, men et virkemiddel for å kanalisere troens ånd. Han fremhevet dens organiske karakter og forklarte at bahá'í-administrasjonen «bare er den første utforming av det som i fremtiden vil komme til å være det sosiale liv og lovene ved en felles måte å leve på» og at «de troende bare er i ferd med å begynne å forstå og praktisere den på riktig vis». Han forklarte også at administrasjonsordningen var «kjernen i og mønsteret for» det som til sist ville bli en ny måte å organisere menneskehetens anliggender på, som sett av Bahá'u'lláh. Og etter hvert som vennene begynte å bygge administrasjonen, ville de dermed skjønne at de forbindelser som ble dannet mellom individer, samfunn og institusjoner, ville bli mer komplekse i sin utvikling og over tid resultere i en kapasitetsvekst i takt med at troen vokste og ga opphav til et nytt levemønster som verdens folkeslag stadig ville bli mer delaktige i.

Gjennom en jevn utveksling av korrespondanse ledet Shoghi Effendi vennene steg for steg i deres innsats for å lære å anvende læresetningene som angikk administrasjonen, og for å fordype deres forståelse av dens formål, nødvendighet, metoder, form, prinsipper, smidighet og virkemåte samtidig som han overfor dem bekreftet det eksplisitte grunnlag for slike ting i bahá'í-skriftene. Han bisto dem i å utvikle prosessen med bahá'í-valg, med å opprette og forvalte bahá'í-fondet, å arrangere det nasjonale årsmøte, å bygge forholdet mellom nasjonale og lokale åndelige råd og en mengde andre saker. Han fjernet tvilen og nølingen hos dem som strevde med å skjønne den viktige overgangen mellom bahá'í-livets kultur og utøvelse da 'Abdu'l-Bahá levde og de steg som han som Beskytter tok for å legge den administrative grunnvoll for det neste stadium i troens utvikling. Mens de troende bestyrte sine administrative saker, besvarte han tålmodig deres spørsmål, løste deres problemer og fostret det kollektive liv hos bahá'íenes verdenssamfunn. Gradvis lærte vennene å arbeide i harmoni, å opprettholde sine institusjoners beslutninger og understøtte deres fremgang, og å innse at både forståelse og handlingskapasitet ville øke i tidens løp. Lokale råd begynte å virke ifølge ensartede fremgangsmåter for valg, rådslagning, økonomiske anliggender og måten samfunnet ble drevet på. Nasjonale råd ble til å begynne med dannet på De britiske øyer, i Tyskland og Østerrike, India og Burma, Egypt og Sudan, Kaukasus, Turkestan og De forente stater og Canada. I samsvar med administrasjonsordningens organiske natur ble nasjonale råd ofte opprettet først på et regionalt plan og omfattet mer enn ett land, og bare senere opprettet på nivået for et land eller territorium etter hvert som antall troende og lokale råd ble flerdoblet. I deres kjølvann ble det dannet en skare av forskjellige komiteer. De ble utnevnt på både lokalt og nasjonalt plan for å fremme felles anstrengelser på en rekke områder, inkludert undervisning, oversettelse, publisering, utdanning, pionervirksomhet og organisering av nittendagsfester og helligdager.

Etter tre tiår viet utforming av administrasjonen på lokalt og nasjonalt nivå åpnet Shoghi Effendi i sine siste leveår et nytt stadium i utviklingen av administrasjonsordningen ved å opprette institusjoner på internasjonalt og kontinentalt nivå. Det begynte med den «lenge imøtesette fremvekst og opprettelse av verdens administrative senter for Bahá'u'lláhs tro i Det hellige land». I 1951 kunngjorde han at Det internasjonale bahá'í-råd var dannet. Denne nye institusjonen, forklarte han, ville utvikle seg gjennom flere stadier inntil den ville forvandles til og blomstre som Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Mot slutten av samme år ble denne dramatiske utviklingen snart fulgt av at Shoghi Effendi utpekte tolv Guds Saks hender, likt representert på tre kontinenter og i Det hellige land – den første kontingent som ble løftet frem i samsvar med bestemmelsene i 'Abdu'l-Bahás Testament. Disse fremstående individer ble utnevnt for å fremme arbeidet med å utbre og beskytte troen. Eksistensen av en institusjon som spiller en slik vesentlig rolle i å fremme Sakens interesser, men er uten noen lovgivende, utøvende eller dømmende myndighet og er fullstendig blottet for prestelige funksjoner eller retten til å komme med autoritative fortolkninger, er et trekk ved bahá'í-administrasjonen uten sidestykke i fortidens religioner. Etter i mange år å ha næret systemet med valgte råd og deres tilknyttede organer, begynte Shoghi Effendi å forme denne utnevnte institusjonen og å lede vennene til å forstå, ønske velkommen og støtte dens enestående funksjoner. Utnevnelsen av et annet kull av Hender i 1952 økte antallet til nitten. Hjelperådene, der medlemmene tjente som stedfortredere for Henderne på hvert kontinent, ble opprettet i 1954. Helt inntil sitt livs siste dager fortsatt Beskytteren å utvide denne institusjonen, ved å utnevne et siste kull av Hender, som økte antallet til tjuesju, og ved å opprette et Hjelperåd for beskyttelse for å komplettere Rådet for utbredelse.

I hans betraktninger over de troendes anstrengelser for å bygge opp administrasjonens vordende form, hadde Shoghi Effendi forklart for dem at mye av det som ble innført under hans ledelse, var midlertidig, og at det var en oppgave for Det Universelle Rettferdighetens Hus «mer bestemt å trekke opp de grove linjene som må lede [troens] fremtidige aktiviteter og forvaltning». Ved en annen anledning skrev han at «når dette høyeste organ er blitt opprettet på behørig vis, vil det måtte vurdere hele situasjonen på nytt og fastlegge det prinsipp som skal styre Sakens anliggender så lenge det finner det tilrådelig».

Etter Shoghi Effendis uventede bortgang i november 1957 falt ansvaret for Sakens anliggender for en kort tid på Sakens hender. Bare en måned tidligere var de av Beskytteren blitt betegnet som «hovedforvaltere av Bahá'u'lláhs embryoniske verdenssamvelde, som av hans Pakts Midtpunkts ufeilbarlige penn er blitt forlenet med den dobbelte funksjon å vokte over sikkerheten for hans fars tro og sørge for dens utbredelse». Trofast og kompromissløst holdt Henderne fast ved den kurs som Beskytteren hadde staket ut. Under deres forvaltning ble antall nasjonale råd økt fra tjueseks til femtiseks, og innen 1961 hadde man gjennomført de steg han hadde beskrevet for overgangen til Det Internasjonale Bahá'í-råd fra et oppnevnt til et valgt organ, og dermed var scenen satt for valget av Det Universelle Rettferdighetens Hus i 1963.

Den organiske utviklingen av administrasjonen, som hadde fått en så omhyggelig pleie fra Beskytteren side, ble systematisk pleiet og ytterligere utvidet under styringen fra Rettferdighetens Hus. Det påfølgende tidsrom på over et halvt århundre ble vitne til en mengde prestasjoner. Blant de fremste av disse var grunnloven for Det Universelle Rettferdighetens Hus, som av Beskytteren var blitt hyllet som «Den største lov», og som ble godkjent i 1972. Etter rådslagning med Sakens hender ble denne institusjons funksjoner videreført for fremtiden ved opprettelsen av de kontinentale rådgivernemnder i 1968 og Det Internasjonale Undervisningssenter i 1973. I tillegg fikk hjelperådsmedlemmene for første gang myndighet til å utnevne assistenter for å utvide rekkevidden av deres tjenester viet utbredelse og beskyttelse på grasrota. Antall nasjonale og lokale råd ble mangedoblet, og deres kompetanse ble utviklet til å tjene bahá'í-samfunnet og utvide deres innflytelse gjennom forbindelser med det større samfunn. I 1997 ble det opprettet regionale bahá'í-råd for å bidra til å håndtere de stadig mer komplekse spørsmål som nasjonale åndelige råd sto overfor, samtidig som man ivaretok likevekten mellom sentralisering og desentralisering i forvaltningen av sakene i et samfunn. På Beskytteren tid var det blitt opprettet et system med

undervisningskomiteer, og det ble gradvis erstattet av strukturer som kunne ta ansvar for å legge planer og ta beslutninger på mer desentraliserte nivåer, idet det strakte seg så langt som til nabolag og landsbyer. Det ble opprettet over tre hundre opplæringsinstitutter, mer enn to hundre regionale råd og administrative ordninger i mer enn fem tusen områder. Ved ridván 1992 ble loven om huqúqu'lláh gjort allment gjeldende for hele bahá'í-verdenen, og dens institusjonelle struktur ble senere styrket ved at det ble opprettet et nettverk av styrer for tillitsmenn og representanter på regionalt og nasjonalt nivå, i tillegg til at det internasjonale styre for tillitsmenn ble opprettet i 2005. Etter Shoghi Effendis bortgang fullførte man oppføringen av mashriqu'l-adhkárer i Uganda, Australia, Tyskland og Panama, og det ble senere oppført andre i Samoa, India og Chile. I 2012 ble prosessen med opprettelsen av gudshus utvidet til det nasjonale og det lokale nivå.

Gjennom en serie av utviklingsstadier har altså forholdet mellom individer, samfunn og institusjoner i løpet av et århundre gradvis utviklet seg til stadig mer komplekse former, og administrasjonens grunnvoller er blitt utvidet, dens metoder er hele tiden blitt avpasset og samarbeidsordninger gjort klarere og stadig foredlet. Det som ved åpningen av formingstidens første århundre begynte som et nettverk av valgte organer, var ved dette århundrets utgang blitt en veldig konstellasjon av institusjoner og byråer som strakte seg fra grasrota til det internasjonale nivå og forenet bahá'í-verdenen i tenkning og handling innenfor et felles foretagende på tvers av et mangfold av kulturelle sammenhenger og sosiale omgivelser.

Selv om administrasjonen ennå ikke har nådd sin fulle modenhet, utviser systemet innvarslet av Bahá'u'lláh i dag et nytt mønster av vekselvirkninger og en markert dynamikk i forbindelsene mellom de tre forkjemperne alt mens de deltar i det felles formål å arbeide for troens organiske utvikling og verdens forbedring. I selskap med likesinnede medarbeidere og i ulike sammenhenger med studium, refleksjon og tallrike andre sosiale samspill uttrykker individer sine synspunkter og søker seg frem til sannheten gjennom en rådslagningsprosess uten å insistere på at deres egne ideer er de korrekte. Sammen leser de virkeligheten i sine omgivelser, utforsker dybdene i tilgjengelig veiledning, henter relevante innsikter fra læresetningene og ved å samle erfaring, skaper kooperative og åndelig oppløftende miljøer, bygger kapasitet og setter i gang aktivitet som over tid blir mer virksom og kompleks. De forsøker å skjelne de aktivitetsområder der individer best kan ta initiativ fra dem som tilfaller institusjonene alene, og ønsker av hjerte og sjel sine institusjoners veiledning og styring velkommen. På tvers av fremskredne områder og i landsbyer og nabolag med sentre med intens aktivitet, trer det frem et samfunn med en følelse av felles identitet, vilje og hensikt som frembyr et miljø for å pleie individers kapasitet og forene dem i en rekke komplementære og innbyrdes forsterkende aktiviteter som ønsker alle velkommen og søker å virke oppløftende på alle. Slike samfunn utmerker seg stadig mer ved følelsen av enhet mellom sine medlemmer, sin frihet fra fordommer av alle slag, sin andaktspregede karakter, sitt engasjement for likestilling mellom kvinner og menn, sin uselviske tjeneste for menneskeheten, sine pedagogiske prosesser, sin pleie av dyd og sin kapasitet til systematisk å lære og å bidra til samfunnets materielle, sosiale og åndelige fremgang. De samfunnsmedlemmer som kalles til å tjene i institusjoner, bestreber seg på å være bevisste på sin plikt til å se bort fra hva de selv liker og misliker, aldri å anse seg selv for å være Sakens sentrale prydelser eller å være andre overlegne, og å sky ethvert forsøk på å øve kontroll over de troendes tanker og handlinger. I utøvelsen av sine ansvar underletter institusjonene kreative og samarbeidsfylte utvekslinger mellom alle elementer i samfunnet og bestreber seg på å bygge samstemmighet, å overvinne hindringer, å fostre åndelig sunnhet og livskraft og gjennom erfaring finne frem til de mest virksomme måter å etterstrebe samfunnets mål og hensikter på. Ved ulike midler, blant disse opprettelsen av undervisningsorganer, bidrar de til å fostre de troendes åndelige og intellektuelle utvikling.

Som et resultat av disse nye forbindelser og kapasiteter hos de tre forkjemperne, har det skjedd en økning i kretsen av dem som har evnen til å tenke og handle strategisk, samtidig som bistand, ressurser, oppmuntring og kjærlig veiledning ytes overalt der behovet er til stede. Erfaring og innsikt blir delt over hele verden, fra grasrota til det internasjonale plan. Det livsmønster som skapes av dette dynamiske engasjement, omfatter millioner av sjeler fra alle samfunnslag, besjelet av Bahá'u'lláhs visjon om en forenet verden. I land etter land har foreldre, undervisere, tradisjonelle ledere, tjenestemenn og ledere på tenkningens område blitt oppmerksomme på kraften i hans system til å møte verdens presserende behov. Naturligvis fremviser ikke hvert eneste samfunn de mest fremskrednes kjennetegn, men slik har det faktisk alltid vært i bahá'í-historien. Ikke desto mindre er fremkomsten av nye kapasiteter på et hvilket som helst sted et signal om et åpenbart fremskritt og tjener som et varsel om at andre sikkert vil følge på denne stien.

I de kommende epoker og århundrer vil administrasjonsordningen fortsette sin organiske utvikling som en reaksjon på troens vekst og behovene i et samfunn i endring. Shoghi Effendi så for seg at etter hvert som «dens enkelte deler, dens organiske institusjoner, begynner å fungere med effektivitet og kraft», vil administrasjonsordningen «fremsette sitt krav på og vise sin kapasitet til ikke alene å bli betraktet som kjernen i, men som selve mønsteret for den nye verdensorden som er bestemt til i tidens fylde å omfatte hele menneskeheten». Etter hvert som Bahá'u'lláhs system utkrystalliserer seg, vil det dermed tilby menneskeheten nye og mer produktive måter å organisere sine anliggender på. I løpet av denne organiske utviklingen vil forholdene mellom individer, samfunn og institusjoner uunngåelig utfolde seg i nye og noen ganger uventede retninger. Den ufeilbare guddommelige beskyttelse som omslutter Rettferdighetens Hus, vil likevel sikre at etter hvert som bahá'í-verdenen navigerer seg gjennom kaoset i en svært farefylt periode av menneskehetens sosiale utvikling, vil den uavvikelig følge den kurs som forsynet har satt.

Troens utbredelse og utvikling i hele verden

Selv om samfunnet dannet av Bahá'u'lláh fra begynnelsen av var tallmessig lite og geografisk begrenset, ble det stimulert av hans høye læresetninger og reiste seg for å dele dem raust med alle dem som søkte en åndelig vei til personlig og sosial forvandling. Med tiden lærte vennene å virke tett sammen med likesinnede mennesker og organisasjoner for å høyne menneskets ånd og bidra til bedring for familier, samfunn og befolkningen som helhet. I alle land ble noen funnet å være mottagelige for Bahá'u'lláhs budskap, og ved engasjert og oppofrende innsats gjennom mange generasjoner fremsto det bahá'í-samfunn rundt om på kloden, i fjerntliggende byer og landsbyer, for å favne menneskeslektens mangfold.

I løpet av Bábs religionsordning ble troen etablert i to land. I løpet av Bahá'u'lláhs tid økte utbredelsen til femten, og ved avslutningen av 'Abdu'l-Bahás embetstid hadde den nådd rundt trettifem land. I løpet av verdenskrigens opprørte år åpenbarte 'Abdu'l-Bahá et av sine kostelige arvestykker, Den guddommelige plans tavler, hans store plan for planetens åndelige opplysning ved spredning av Bahá'u'lláhs lære. Dette dyrebare charter istemte en appell om kollektiv og metodisk innsats. Men ved den tid da Mesteren gikk bort, hadde den knapt funnet veien til samfunnets tanke og handling, og bare noen få ekstraordinære helter i troen hadde reist seg som svar, fremst blant dem Martha Root.

I tjue år etter at Den guddommelige plan var blitt åpenbart av 'Abdu'l-Bahás penn, ble gjennomføringen av den satt på vent inntil den tid da vennene, ledet av Shoghi Effendi, var i stand til å skape troens administrative maskineri og få det til å virke som det skulle. Først da den innledende administrative struktur var fast på plass, kunne Beskytteren begynne å utforme

en visjon av troens utvikling basert på 'Abdu'l-Bahás guddommelige plan. Akkurat som administrasjonen utviklet seg gjennom tydelige stadier av økende kompleksitet, utviklet også innsatsen for å dele og anvende Bahá'u'lláhs lære seg organisk, og den ga støtet til nye mønstre for samfunnsliv som kunne favne stadig større antall, sette vennene i stand til å gi seg i kast med større utfordringer og bidra til et økt monn av personlig og sosial forvandling.

For å begynne på denne systematiske anstrengelsen appellerte Shoghi Effendi til samfunnene i De forente stater og Canada – de utvalgte mottagere av Den guddommelige plan – som han hadde betegnet som respektivt dens hovedgjennomførere og deres allierte – om å utvikle en «systematisk, omhyggelig uttenkt og velfundert plan» som skulle bli «energisk gjennomført og stadig utvidet». Appellen resulterte i lanseringen av den første Sjuårsplan i 1937, som førte Bahá'u'lláhs lære til Latin-Amerika, etterfulgt av den annen Sjuårsplan, som begynte i 1946 og vektla troens utvikling i Europa. På lignende vis oppmuntret Shoghi Effendi undervisningsarbeidet i andre nasjonale samfunn, som senere antok nasjonale planer under hans vaksomme overblikk. Det nasjonale åndelige råd for India og Burma antok sin første plan i 1938; De britiske øyer i 1944; Persia i 1946; Australia og New Zealand i 1947; Irak i 1947; Canada, Egypt og Sudan, og Tyskland og Østerrike i 1948; og Sentral-Amerika i 1952. Hver av disse planer fulgte samme grunnmønster: undervise individer, opprette et lokalt åndelig råd og danne et samfunn, og åpne tilleggssteder på hjemmefronten eller i et annet land – og deretter å gjenta mønsteret nok en gang. Når et solid grunnlag var lagt i et land eller et territorium, kunne et nytt nasjonalt råd bli opprettet.

I disse årene oppmuntret Shoghi Effendi hele tiden vennene til å gjennomføre sin plikt til å undervise om troen i sammenheng med planene antatt av deres nasjonale råd. I tidens løp viste metoder som pionervirksomhet, reisende undervisning, uformelle samtaletreff i hjemmet, sommerskoler og deltagelse i likesinnede organisasjoners aktiviteter å være virksomme på visse steder, og han tilskyndet vennene i andre deler av verden til å innføre dem. Innsats viet utvidelse ble motsvart av en vektlegging av den interne utvikling som er nødvendig for å befeste bahá'í-troens identitet og karakter som et separat religiøst samfunn. Denne forvandlingsprosessen ble omhyggelig pleiet av Beskytteren, som utla historien om deres tro for de troende, gjorde det enklere å bruke bahá'í-kalenderen, understreket regelmessig deltagelse på fester og markeringen av helligdager, og tålmodig veiledet dem til å godta plikten til lydighet mot bahá'í-lover, slik som bestemmelsene om bahá'í ekteskap. Gradvis sto troen frem som en verdensreligion og inntok sin plass blant sine søsterreligioner.

Ved siden av opprettelsen av internasjonale institusjoner beveget troens kollektive bestrebelser på undervisningsfeltet seg inn på arenaen for internasjonalt samarbeid. I 1951 samarbeidet fem nasjonale samfunn om gjennomføringen av den «høyst lovende» og «dypt betydningsfulle» afrikanske kampanje for å utvide troens spredning på dette kontinentet. Og i 1953 ble Tiårskorstoget innledet. Det forenet alle de tolv eksisterende nasjonale råd i én felles global plan – den første i sitt slag. På dette høydepunkt i Beskytterens embetstid var det nettverk av administrative organer som vennene hadde anlagt, og de velprøvede undervisningsmetoder de hadde utviklet, med på et kollektivt åndelig foretagende som bahá'í-samfunnet aldri før hadde sett maken til.

Etter hvert som de troende reiste vidt og bredt for å dele sin dyrebare tro, fant de en stor mottagelighet for dens prinsipper og læresetninger blant ulike folkeslag. I Bahá'u'lláhs åpenbaring oppdaget disse befolkninger en dypere mening og hensikt med sitt liv, så vel som nye innsikter som ville sette deres samfunn i stand til å overvinne utfordringer og gjøre fremskritt åndelig, sosialt og materielt. Et guddommelig lys, til å begynne med spredt gradvis fra individ til individ, begynte dermed å spres hurtig blant menneskehetens masser.

Forvarselet for fenomenet med inntreden i skarer forutsagt av 'Abdu'l-Bahá ble tydelig ved innmelding av troende i hundrevis i Uganda, Gambia, Gilbert- og Ellice-øyene, og senere i Indonesia og Kamerun. Før denne planen tok slutt, hadde prosessen begynt i et antall andre land, ved at de som antok troen, nådde titusenvis eller enda flere.

Etter Shoghi Effendis bortgang sikret Sakens hender at Tiårskorstoget ble fullført på en vellykket måte ved at de uavvikelig fulgte den plan han hadde skissert. Ved å anvende det som var blitt lært under Beskytterens veiledning, ble det prestert mer på undervisningsfeltet i løpet av et eneste tiår enn i det foregående århundre. Troen spredte seg til 131 nye land og territorier, og antall steder med bosatte bahá'íer oversteg elleve tusen, med totalt femtiseks nasjonale åndelige råd og mer enn 3500 lokale råd. Foretagendet kulminerte i valget av Det Universelle Rettferdighetens Hus ved medlemmene av disse nasjonale råd, i samsvar med bestemmelsene fastsatt av 'Abdu'l-Bahá.

Etter at Rettferdighetens Hus var blitt opprettet, fortsatte det den systematiske gjennomføringen av Den guddommelige plan og begynte dens annen epoke ved gradvis å utvide og øke den serie av aktiviteter som Beskytteren hadde dyrket frem, idet det ble gjennomført tilføyelser til eller utvidelser av ulike aspekter ved arbeidet, og alle nasjonale råds aktiviteter ble koordinert og forenet. Blant de vektlagte områder som fremkom eller fikk økt oppmerksomhet, var individers allmenne deltagelse i Sakens tjeneste og fordypningen av individers forståelse av lovene og læresetningene. I tillegg understreket den institusjonsstyrkende prosessen samarbeid mellom de nyopprettede rådgivernemnder og de nasjonale råd, så vel som mellom hjelperådsmedlemmene og lokale åndelige råd. Samfunnslivet ble høynet ved et fokus på barneklasser, innføringen av aktiviteter for ungdom og kvinner, og å holde regelmessige rådsmøter. Andre initiativer innbefattet intensiv proklamasjon av troen og dens promotering gjennom media; utviklingen av læringscentre, herunder sommerskoler og opplæringsinstitutter; større engasjement i det omgivende samfunns liv; og å fostre boklig bahá'í-lærdom.

Som et resultat av alle disse anstrengelsene hadde troen innen 1990-årene spredt seg til titusener av steder, og antall nasjonale råd var mer enn tredoblet til rundt 180. I løpet av denne tiden fulgte utviklingen av nasjonale samfunn to brede mønstre som i stor grad avhang av responsen fra den videre befolkning. I det første hadde lokale samfunn en tendens til å være små i størrelse, og bare noen vokste til et antall på hundre troende eller mer. Disse samfunn var ofte kjennetegnet av en sterk befestelsesprosess som tillot en bred serie av aktiviteter, og av fremveksten av en sterk følelse av bahá'í-identitet. Men det ble stadig klarere at selv om et slikt lite samfunn var forenet ved felles trospunkter, kjennetegnet ved høye idealer og dyktig til å håndtere sine saker og skjøtte sine behov – så kunne det aldri, uansett hvor mye det blomstret eller forsøkte å tjene andre gjennom sine humanitære bestrebelser, håpe å tjene som en modell for en omstrukturering av hele samfunnet.

Det annet mønster tok form i de land der prosessen med inntreden i skarer begynte og resulterte i en eksponensiell økning i medlemskap, nye steder og nye institusjoner. I adskillige land vokste bahá'í-samfunnet til å omfatte mer enn hundre tusen troende, mens India nådde rundt to millioner. Faktisk, i løpet av en eneste toårsperiode sent i 1980-årene sluttet mer enn en million sjeler seg til bahá'í-troen i verden som helhet. Men til tross for de kreative og oppofrende bestrebelser som ble gjort, kunne befestelsesprosessen ikke holde tritt med utvidelsen. Mange ble bahá'íer, men midlene eksisterte ikke til at alle disse nye troende kunne bli tilstrekkelig fordypet i troens grunnleggende sannheter, og til at det kunne utvikles pulserende samfunn. Det kunne ikke opprettes tilstrekkelig mange undervisningsklasser for å betjene et stadig økende antall av barn og ungdommer. Det ble dannet over tretti tusen lokale

åndelige råd, men bare en brøkdel av dem begynte å fungere. Basert på denne erfaringen ble det åpenbart at det selv om det var viktig med sporadiske pedagogiske kurs og uformelle samfunnsaktiviteter, var disse ikke tilstrekkelige, for de resulterte i at det bare oppsto en relativt liten gruppe av aktive støtter for Saken, og at uansett hvor hengivne de var, kunne de ikke dekke behovene hos tusener på tusener av nye troende.

I 1996 var bahá'í-verdenen kommet til et punkt der de mange aktivitetsområder som tidligere hadde bidratt så mye til fremgang over så mange år, trengte omvurdering og reorientering. Individuer, samfunn og institusjoner behøvde å lære ikke bare hvordan de skulle komme i gang med en handlemåte som kunne nå store antall, men også hvordan de raskt skulle øke tallet på individer som kunne delta i tjenestehandlinger, slik at befestelsen kunne holde tritt med økende utvidelse. Innsatsen for å presentere troen for verdens mange befolkninger måtte bli mer systematisk. Fireårsplanens appell om «et betydelig fremskritt i prosessen med inntreden i skarer» var ment å bekrefte at troens omstendigheter, så vel som menneskehetens forhold, tillot og tilmed krevde storstilet, vedholdende vekst av verdens bahá'í-samfunn. Bare da kunne man i økende grad virkeliggjøre kraften i Bahá'u'lláhs læresetninger til å forvandle menneskehetens karakter.

Ved begynnelsen av Fireårsplanen ble vennene i hver region oppmuntret til å utpeke de fremgangsmåter og metoder som gjaldt deres spesielle forhold, og å sette i gang en systematisk prosess for samfunnsutvikling der de kunne gjennomgå sine suksesser og vanskeligheter, tilpasse og forbedre sine metoder ut fra dette, lære og gå videre fremover uten å nøle. Når handlemåten var uklar, kunne man på ulike steder prøve ut en rekke måter i møtet med de spesielle utfordringene som var angitt i Planen. Når et initiativ innenfor et bestemt felt ble erfart å være effektivt, kunne dets kjennetegn bli delt med institusjoner på nasjonalt eller internasjonalt nivå og deretter bli spredt til andre steder, og til og med inngå som en komponent i fremtidige planer.

Denne prosessen med å lære om vekst ga gjennom et kvart århundre opphav til en rekke begreper, virkemidler og tilnæringsmåter som hele tiden forbedret samfunnets utviklingsrettede handlingsramme. Blant de mest fremtredende av disse trekk var opprettelsen av et nettverk av opplæringsinstitutter. De tilbød undervisningsprogrammer for barn, juniorungdom, ungdom og voksne og skulle styrke store antall av venner og sette dem i stand til å øke sine evner til å tjene. Et annet særtrekk var begrepet områder, som gjorde det lettere å systematisere undervisningsarbeidet i håndterlige geografiske områder gjennom igangsettelse og gradvis styrking av vekstprogrammer, og påskyndet troens spredning og utvikling i hvert land og rundt om i verden. Innenfor slike vekstprogrammer fremkom det et nytt mønster for samfunnets liv. Det begynte med flerdoblingen av fire kjerneaktiviteter som tjente som portaler for inntreden av store antall, kombinert med en rekke andre bestrebelser. I disse inngikk individuell og kollektiv undervisning, hjemmebesøk, arrangement av sosiale sammenkomster, markering av fest- og helligdager, administrering av samfunnssaker og å fremme aktiviteter for sosial og økonomisk utvikling – som i samlet sum ville gi opphav til en forandring av samfunnets åndelige karakter og styrke sosiale bånd mellom individer og familier.

Ved å ta et tilbakeblikk på mer enn et århundres innsats for å gjennomføre bestemmelsene i Den guddommelige plan, blir det tydelig at bahá'í-verdenen har opplevd et betydelig fremskritt på det kulturelle plan. Stadig større antall er blitt med i en bevisst læringsprosess for å anvende læresetningene vedrørende vekst og utvikling innenfor en handlingsramme som endres til det bedre ved vennenes erfaring og veiledningen fra Rettferdighetens Hus. Økning i kapasiteten til å engasjere seg i denne læringsprosessen er

tydelig i kjennetegn som i økende grad viser seg i bahá'í-samfunnet: å bevare en ydmyk, holdning av læring, uansett om man feirer suksesser eller fortsetter fremover på tross av hindringer eller tilbakeslag; å styrke identiteten som bahá'í samtidig som man bevarer en orientering som ønsker alle velkommen; og å virke i stadig videre innsatskretser mens man fortsetter å fostre en systematisk og sammenhengende tilnærming til Sakens arbeid. I tusenvis av områder har økende antall mennesker kommet til å se på seg selv som forkjempere for å tilegne seg, skape og anvende kunnskap for egen utvikling og fremskritt. Som familier, venner og bekjentskaper deltar de i diskusjoner om høytliggende åndelige emner og saker av sosial betydning. De tar initiativ til aktiviteter som former et livsmønster som utmerker seg ved sin andaktspregede karakter. De sørger for undervisning av unge mennesker og øker deres kapasitet til å tjene. Og de bidrar til materiell og sosial fremgang for sine samfunn. De blir styrket til å bidra til å forbedre sitt lokalsamfunn og verden som helhet. Mens de tenker og handler på denne måten, har de vunnet en dypere forståelse av hensikten med religion som sådan.

Engasjement i storsamfunnets liv

Enda en annen dimensjon av 'Abdu'l-Bahás guddommelige plan er et større engasjement fra bahá'í-samfunnet i storsamfunnets liv. Fra begynnelsen av sin embedstid henledet Shoghi Effendi vennenes oppmerksomhet igjen og igjen på kraften i Bahá'u'lláhs åpenbaring til å fremkalle en organisk forandring i storsamfunnet – en prosess som i siste instans ville resultere i fremveksten av en åndelig sivilisasjon. Derfor måtte bahá'ier lære å anvende Bahá'u'lláhs læresetninger ikke bare for personlig åndelig forvandling, men også for materiell og sosial forandring, idet de begynte med sine egne samfunn og deretter gradvis utvidet sine anstrengelser til å omfatte storsamfunnet.

I løpet av 'Abdu'l-Bahás tid hadde noen bahá'í-samfunn i Iran, sammen med noen få andre i nærliggende land, nådd en størrelse og oppnådd forhold som satte dem i stand til å gjøre systematiske bestrebelser på sosial og økonomisk utvikling. 'Abdu'l-Bahá arbeidet utrettelig med vennene for å veilede og fostre deres fremgang. Han oppmuntret for eksempel de troende i Iran til å opprette skoler som var åpne for piker så vel som for gutter, fra alle samfunnslag, som ville tilby opplæring i god karakter så vel som i kunstens og vitenskapens grener. Han sendte troende fra Vesten for å bistå i dette utviklingsarbeidet. Til bahá'í-landsbyene i det nærliggende 'Adasiyyih og det fjerntliggende Daidanaw tilbød han veiledning om både åndelig og materiell blomstring for disse samfunn. Han ga anvisning om at det skulle opprettes tilbud om undervisning og andre sosiale tjenester fra tiliggende anlegg rundt *mashriq*'l-*adhk*áren i 'Ishqábád. Etter oppmuntring fra ham ble det grunnlagt skoler i Egypt og i Kaukasus. Etter hans bortgang sørget Shoghi Effendi for veiledning for å utvide disse bestrebelsene. Rundt om i det iranske samfunn spredte det seg aktiviteter for å fremme helse, leseferdighet og undervisning for kvinner og piker. Ansporet av den første impulsen som 'Abdu'l-Bahá hadde besørget, fortsatte åpningen av skoler i byer og landsbyer i hele dette landet. Disse skolene blomstret en tid og bidro til å modernisere denne nasjonen, helt til regjeringen tvang dem til å stenge i 1934.

Andre steder rådet imidlertid Shoghi Effendi vennene til å konsentrere sine begrensede menneskelige og økonomiske ressurser om undervisning og om å bygge administrasjonsordningen. Et brev skrevet på hans vegne forklarte at «våre bidrag til troen er den sikreste måten å løfte bort fra menneskeheten, en gang for alle, dens byrde av sult og elendighet. For det er bare gjennom Bahá'u'lláhs system, som er av guddommelig opprinnelse, at verden kan bringes på fote». Andre «kan ikke bidra til vårt arbeid eller gjøre det for oss», fortsatte brevet, «så derfor er faktisk vår første plikt å understøtte vårt eget

undervisningsarbeid, siden dette vil føre til at nasjonene blir helbredet». Skjønt enkeltpersoner fant personlige måter å bidra til materiell og sosial utvikling på, fokuserte bahá'íene i alminnelighet sine ressurser på vekst og på å bygge sitt samfunn. I de tidlige år etter valget av Rettferdighetens Hus fortsatte veiledningen en tid på denne samme måten. Selv om begrepet sosial og økonomisk utvikling er nedfelt i Bahá'u'lláhs lære, lot det seg således for mesteparten av bahá'í-verdenen ikke gjøre å gå i gang med utviklingsaktiviteter på grunn av troens omstendigheter gjennom Beskytterens embetsstid og i de etterfølgende år.

Etter tiår med uavbrutt anstrengelse på undervisningsfeltet og som en følge av betydelig vekst i mange land verden over, hadde Det største navns samfunn i 1983 nådd det stadium der arbeidet for sosial og økonomisk utvikling kunne – og faktisk måtte – bli innføyet i dets regelmessige innsats. Vennene ble tilskyndet til å etterstrebe for, ved å anvende åndelige prinsipper, en rakrygget adferd, og å praktisere kunsten til å rådslå, å høyne seg selv og dermed påta seg ansvar som agenter for sin egen utvikling. Kontoret for sosial og økonomisk utvikling ble opprettet ved Verdenssenteret for å hjelpe Rettferdighetens Hus til å fremme og koordinere vennenes aktiviteter på dette område over hele verden, og i tidens løp utviklet det seg til å underlette en global læringsprosess angående utvikling. Enkelttroende reiste seg for å sette i gang ulike aktiviteter som favnet ikke bare bahá'ier, men også det videre samfunn.

Før et tiår var gått, var hundrevis av utviklingsaktiviteter blitt igangsatt rundt om i verden, og de dreide seg om en rekke saker som fremskritt for kvinner, utdanning, helse, massekommunikasjon, jordbruk, økonomisk aktivitet og miljøet. Aktiviteten strakte seg langs et spektrum av kompleksitet. Ganske enkle aktiviteter av kort varighet i landsbyer og byer ble organisert som svar på spesifikke problemer og utfordringer man sto overfor på disse stedene. Vedvarende prosjekter, som skoler og klinikker, ble opprettet for å dekke sosiale behov gjennom en lengre tidsperiode, ofte sammen med organisatoriske strukturer for å sikre at de ble levedyktige og effektive. Og endelig ble det av individer før 1996 grunnlagt noen få bahá'í-inspirerte organisasjoner med forholdsvis komplekse programstrukturer for å lære hvordan man systematisk praktiserer en sammenhengende tilnærming til utvikling i en befolkning, med en betydningsfull påvirkning i en region som resultat. I alle disse anstrengelsene søkte vennene å anvende åndelige prinsipper på praktiske problemer.

Etter hvert som bahá'í-inspirerte organer så vel som organer direkte underlagt bahá'í-institusjoners myndighet begynte å dukke opp i land etter land, ble virkningen av deres anstrengelser innen bahá'í-samfunnet og det videre samfunn stadig tydeligere og viste en dynamisk sammenheng mellom livets materielle og åndelige dimensjoner. Fremskritt fant sted, ikke bare i handling, men også på tenkningens område. Vennene kom til å forstå et sett av grunnleggende begreper: Verden er ikke inndelt i kategorier av utviklede og underutviklede – alle har behov for forvandling og for et miljø som sørger for de åndelige, sosiale og materielle forhold som skal til for at de er trygge og blomstrer. Utvikling er ikke en prosess som gjennomføres av ett folk på vegne av et annet. Det er snarere folk selv, uansett hvor de bor, som er forkjemperne for sin egen utvikling. Tilgang til kunnskap og deltagelse i å frembringe, anvende og spre den er sentralt i anstrengelsen. Bestrebelse begynner i det små og vokser i kompleksitet etter hvert som man samler erfaring. Programmer som har vist seg effektive i én region, kan innføres systematisk i andre. Etter hvert som disse prinsipper og begreper anvendes i et bestemt miljø, blir vennene stadig dyktigere til å analysere sine sosiale forhold, til å hente innsikter fra skriftene og fra relevante kunnskapsfelter, og til å starte aktiviteter som blir fullt integrert med det samfunnsbyggende arbeid.

Innen 2018 hadde den utbredte spredning av og økende kompleksitet i bahá'í utviklingsinnsats rundt om i verden gitt støtet til at det ble opprettet en ny institusjon i Det

hellige land – bahá'í-organisasjonen for internasjonal utvikling. Denne globale institusjonen overtok og viderefører de funksjoner og det mandat som ble ivaretatt av kontoret for sosial og økonomisk utvikling, og det styrker innsatsen for sosial handling fra individer, samfunn, institusjoner og organer overalt. Som det kontor det etterfulgte, er dets hovedformål å underlette den globale læringsprosessen om utvikling som utspiller seg i bahá'í-verdenen, ved å fostre og støtte handling og refleksjon, innsamling og systematisering av erfaring, begrepsdannelse og opplæring – alt utført i lys av troens lære. I siste instans søker det å fostre en tydelig bahá'í-måte å nærme seg utvikling på.

Parallelt med den systematiske utfoldelsen av prosessene med utvidelse og befestelse, med sosial og økonomisk utvikling, dukket det opp et annet større handlingsområde: større deltagelse i storsamfunnets fremherskende diskurser. I et økende antall sosiale sammenhenger der menneskelige problemer blir drøftet, søker bahá'ier å dele relevante innsikter hentet fra det osean som Bahá'u'lláhs åpenbaring utgjør. Det var Bahá'u'lláh selv som først forkynte sitt helbredende middel direkte overfor verdens ledere og appellerte om at hele menneskeheten burde anvende det. Til tross for at kongene og herskerne unnlot å gi et bekreftende svar på hans påstands guddommelige natur, appellerte han til dem om å anvende hans prinsipper for å opprette fred i verden: «Når dere nå har avslått 'Den største fred', hold da fast ved 'Den mindre fred', så dere muligens i noen grad kan bedre tilstanden for dere selv og for deres undersåtter.» I skrifter som «Tavler til Haag» og særlig i taler som ble holdt i løpet av hans reiser til Vesten, forkynte 'Abdu'l-Bahá uten opphør sin fars læresetninger til de mektige og overfor massene som kjempet med de utallige vanskeligheter som menneskeheten står overfor.

Shoghi Effendi var klar over hvor viktig det er å gjøre verdens folkeslag og ledere kjent med de innsikter og den visdom som er forvart i bahá'í-læren, og tidlig i sin embetstid fostret han initiativer med dette for øye. Disse innbefattet blant annet åpningen i 1925 av et bahá'í informasjonskontor i Genève, utgivelsen av bindene med The Bahá'í World og appellen om at kunnskapsrike bahá'ier burde sette læresetningene i sammenheng med samtidens tenkning om verdens mangfoldige påtrengende problemer. Etter at De forente nasjoner var opprettet, ble Det internasjonale bahá'í-samfunn dannet i 1948 som en ikke-statlig organisasjon som representerte bahá'í-samfunn fra hele verden og stadig sterkere ble engasjert i dette internasjonale organs arbeid. Dette åpnet et nytt kapittel i troens fortsatte forbindelse med regjeringer, globale institusjoner og sivile organer i den internasjonale sfære. Selv om Beskytteren oppmuntret vennene til å gjøre det videre samfunn kjent med innebyrden av Bahá'u'lláhs lære, lot han aldri dette innsatsområde overskygge undervisningsarbeidets primære betydning. «Sidestilt med denne prosessen for å styrke administrasjonsordningens struktur og gi den en bredere basis», skrev han til et nasjonalt samfunn, «bør det gjøres et resolutt forsøk» på å opprette en tettere kontakt med blant andre «dem som spiller en ledende rolle i offentlig tenkning». Han understreket forbindelse heller enn tilknytning, tilskyndet de troende til å forbli ubesmittet av noen deltagelse i politiske saker og oppmuntret dem til å ha forbindelse med beslektede organisasjoner opptatt av sosiale spørsmål og å gjøre dem kjent med troens mål og hensikter og med arten av dens læresetninger om slike saker som opprettelsen av verdensfred.

Etter at Det Universelle Rettferdighetens Hus var opprettet, ble denne prosessen med deltagelse i storsamfunnets diskurser utvidet ytterligere. Ved betimelige tidspunkter ordnet Rettferdighetens Hus selv med bred spredning av troens prinsipper, som i sitt budskap til verdens folkeslag, «Løftet om fred i verden». Det internasjonale bahá'í-samfunn styrket sin posisjon ved De forente nasjoner ved til slutt å sikre seg en mer formell forbindelse med ulike FN-organer i 1970-årene. Det utga uttalelser om verdensproblemer og skapte et enestående

rom for kontakt med regjeringer så vel som med ikke-statlige organisasjoner. Av dem som det hadde kontakt med, ble det kjent for ikke å ha noen saksliste med egeninteresser, men å virke for alle folkeslags velbefinnende. Således spilte det en konstruktiv rolle i ulike internasjonale symposier, blant dem konferansen om miljø og en bærekraftig utvikling i Rio de Janeiro, verdenskonferansen om kvinner i Beijing, toppmøtet for sosial utvikling i København og tusenårsforumet i New York. Etter den iranske revolusjon og fornyet forfølgelse av bahá'íene i Iran ble adskillige nasjonale samfunn drevet til å gå i tett dialog med ulike nasjonale og internasjonale institusjoner og organer. Av den grunn opprettet de nasjonale kontorer for utadrettet innsats for å styrke sin innsats på det internasjonale plan for å forsvare troen.

Da det tjuelførste århundre begynte, hadde Sakens organiske fremgang skapt betingelser for et mer systematisk engasjement i storsamfunnets diskurser. Internasjonale og nasjonale bahá'í-nettsteder foretok en dramatisk utvidelse av presentasjonen av læresetningene med dekning av en rekke emner. Instituttet for studier i global velstand ble opprettet for å drive forskning om innebyrden av Bahá'u'lláhs læresetninger for påtrengende sosiale spørsmål. Med tiden satte det også i gang en rekke seminarer for å befordre forståelse og utvikle kapasitet blant bahá'í universitetsstudenter. Det internasjonale bahá'í-samfunns arbeid, som til å begynne med var sentrert i New York og Genève, ble utvidet til regionale sentre i Addis Abeba, Brussel og Jakarta. På det nasjonale plan lærte kontorene for utadrettet innsats¹ i økende grad hvordan de kunne delta i spesifikke nasjonale diskurser på en systematisk måte på sine respektive samfunns vegne. Blant temaene som intensivt ble tatt opp på tvers av ulike nasjoner, var fremskritt for kvinner, religionens rolle i samfunnet, åndelig og moralsk styrking av ungdom, fremme av rettferdighet og styrking av sosialt samhold. I dag yter kontoret for offentlig diskurs ved bahá'í verdenssenter fremhjelp til en global prosess om å lære av erfaringen ved å bidra til disse nasjonale diskursene. Og på grasrota i nabolag og landsbyer og i sine yrker og andre sosiale rom der de deltar som enkeltpersoner, lærer vennene å tilby begreper fra bahá'í-skriftene som et bidrag til den utvikling av tenkning og handling blant sine medborgere som kreves for å skape konstruktiv endring.

Det er i ferd med å bli mer presserende å delta på alle disse samfunnsnivåer etter hvert som den gamle verdensordens oppløsningsprosess intensiveres og diskurser blir stadig grovere og mer polarisert, noe som fører til gjenoppblomstringen av konflikt mellom konkurrerende fraksjoner og ideologier som splitter menneskeheten. Bahá'íers forståelse er at den forvandling som Bahá'u'lláh så for seg, krever at alle må delta, og de søker derfor å arbeide sammen med de mange sympatiske innstilte individer og organisasjoner som arbeider mot felles mål. I slik samarbeidsinnsats deler vennene innsikter fra Bahá'u'lláhs lære så vel som praktiske lærdommer vunnet i deres egne samfunnsbyggende bestrebelser, mens de samtidig lærer av sine samarbeidspartneres erfaring. I sitt arbeid med individer, samfunn og organisasjoner av kommunal og statlig art er vennene oppmerksomme på at diskursen viet mange sosiale spørsmål kan bli splidaktig eller innviklet i politiske ambisjoner. I alle sammenhenger der bahá'íer kommer i dypere kontakt med det videre samfunn, søker de å fostre enighet og enhet i tenkningen og å fremme samarbeid og en felles søken etter løsninger på menneskehetens presserende problemer. For dem er middelet som målet oppnås ved, like viktig som målet selv.

Etter hvert som prosessen med å delta stadig mer i det videre samfunns liv slo rot i bahá'í-samfunn verden over, utfoldet den seg side ved side med undervisningsarbeidet og med utviklingen av administrasjonen. I de senere tiår har imidlertid bestrebelsene på sosial handling og engasjement i storsamfunnets diskurser nådd en markert sammenheng med dem

¹ I Norge håndteres utadrettet innsats av «Bahá'í-samfunnets kontor for samfunnskontakt».

som gjelder utvidelse og befestelse etter hvert som vennene i økende grad har tatt i bruk elementene i de globale planers begrepsmessige rammeverk. Mens vennene arbeider i sine områder, blir de ubønnhørlig dratt inn i storsamfunnets liv rundt seg, og læringsprosessen som driver innsatsen for vekst og samfunnsbygging, blir utvidet til et stadig bredere spektrum av aktiviteter. Samfunnslivet blir i økende grad kjennetegnet ved at det bidrar til materiell, sosial og åndelig fremgang etter hvert som vennene dyrker sin evne til å forstå forholdene i samfunnet rundt seg, oppretter rom der de utforsker begreper fra Bahá'u'lláhs åpenbaring og fra relevante menneskelige kunnskapsområder, anvender innsikter på praktiske problemer og bygger kapasitet blant de troende og innenfor det videre samfunn. Som et resultat av denne økende sammenhengen på tvers av ulike innsatsområder vokste de mest grunnleggende grasrotaktivitetene for sosial og økonomisk utvikling fra noen få hundre i 1990 til adskillige tusen innen 2000, og til titusenvís innen 2021. Bahá'í-deltagelsen i sosial diskurs er blitt mottatt med en rungende positiv reaksjon i utallige sammenhenger, fra nabolag til nasjoner, for menneskeheten søker ivrig nye innsikter siden den er perpleks og splittet av de mangfoldige problemer som oppløsningskreftenes virksomhet forårsaker. På alle nivåer i samfunnet forbinder tenkningens ledere stadig oftere bahá'í-samfunnet med nye begrepsdannelser og tilnærminger som er såre tiltrengt i en stadig mer splittet og funksjonsforstyrret verden. Troens samfunnsbyggende kraft, som ved begynnelsen av formingstidens første århundre for det meste var latent, er nå i ferd med å bli stadig mer synlig i land etter land. Frigjøringen av denne samfunnsbyggende kraften som kommer av en ny bevissthet og en ny kapasitet til læring blant individer, samfunn og institusjoner i hele verden, er bestemt til å kjennetegne den nåværende og de neste par påfølgende trinn i utviklingen av Den guddommelige plan.

Utviklingen av bahá'í verdenssenter

Parallelt med troens vekst og administrasjonens utvikling foregikk det like betydningsfulle utviklinger ved bahá'í verdenssenter i løpet av formingstidens første århundre, igangsatt av kraftimpulsen i et annet charter – Bahá'u'lláhs Karmel-tavle. Samspillet mellom prosessene forbundet med de tre chartre er allerede blitt nevnt, inkludert fremveksten av institusjoner og organer ved bahá'í-verdenens administrative senter. Til denne beretningen kan det nå føyes noen refleksjoner om utviklingen av dens åndelige senter.

Da Bahá'u'lláhs fottrinn berørte 'Akkás kyst, tok det vektigste kapittel i hans embetstid sin begynnelse. Herrenes Herre ble manifestert i Det hellige land. Hans ankomst var forut blitt varslet ved profetenes tunger tusener av år tidligere. Oppfyllelsen av denne profetien var imidlertid ikke resultatet av hans egen vilje, men ble fremtvunget av forfølgelsen ved hans erklærte fienders hender, som kulminerte i hans eksil. «Ved vår ankomst», uttalte han i en tavle, «ble vi hilst velkommen med faner av lys, hvorpå Åndens røst ropte og sa: 'Snart vil alle som bor på jord, fylke seg under disse faner.'» Dette lands åndelige kraft ble umåtelig høynet ved hans nærvær og ved jordfestelsen av hans hellige levninger, og snart etterpå av at levningene av hans forløper ble begravet, han som selv var en gudsmanifestasjon. Det er nå det punkt som hvert bahá'í-hjerte drages mot, midtpunktet for deres andaktsøvelser, målet for enhver lengtende pilegrim. De hellige bahá'í-steder ønsker Det hellige lands folkeslag velkommen, og faktisk folkeslag fra alle land. De utgjør en dyrebar forvaring for hele menneskeheten.

Men ved avslutningen av den heroiske tidsalder var bahá'íenes grep om sitt åndelige senter svakt, og det forble svakt i mange år etterpå. Selv det å fremføre bønner ved sin fars hvilested, hvor vanskelig var vel ikke det til tider for 'Abdu'l-Bahá! Hvor grusom var vel ikke hans situasjon, under falsk anklage for oppvigleri ved å oppføre det byggverk som Bábs

jordiske levninger etter Bahá'u'lláhs befaling skulle stedes til hvile i etter sin lange ferd fra stedet for hans martyrdød. Verdenssenterets farefulle og usikre tilstand fortsatte inn i Beskytterens embetstid, slik det viste seg da nøklene til Bahá'u'lláhs gravmæle ble tatt av paktbryterne kort tid etter at han hadde påtatt seg sine forpliktelser. Blant de første og viktigste plikter for Shoghi Effendi var således å beskytte og bevare, å utvide og forskjønne de to hellige gravmælene og andre hellige steder, som han fortsatte med gjennom hele sin embetstid. For å nå dette målet måtte han manøvrere seg gjennom en periode med kaotisk forandring i Det hellige land – inkludert forstyrrelse i verdensøkonomien, krig, gjentatt politisk skifte og sosial uro – samtidig som han som 'Abdu'l-Bahá før ham holdt fast ved de uforanderlige bahá'í-prinsippene om fellesskap med alle folkeslag og respekt for etablerte myndigheters autoritet. En gang måtte han til og med overveie å overføre Bahá'u'lláhs levninger til passende omgivelser på Karmel-fjellet for sikre at de ville være beskyttet. Og han ble standhaftig værende i Haifa gjennom tider med uroligheter og strid, selv mens han ga den lille gruppen av lokale troende beskjed om å spre seg til andre deler av verden. Denne krevende, men utrettelig gjennomførte plikt fortsatte til hans siste dager, da Bahá'u'lláhs gravmæle omsider ble anerkjent som et hellig bahá'í-sted av de sivile myndigheter og bahá'í-verdenen endelig var fri til å bevare og forskjønne sin helligste plett.

I løpet av Beskytterens bestrebelser for å overta, restaurere og sikre de hellige steder foretok han en betydelig utvidelse av eiendommene rundt det hellige gravmæle og herresetet i Bahjí og begynte med det som til sist ville bli vidstrakte formelle hager. På Guds fjell fullførte han den lenge utsatte ferdigstillingen av Bábs gravmæle, som var påbegynt av 'Abdu'l-Bahá, og tilføyde tre nye tilleggsrom, skapte buegangen, oppførte den gylne kuppelen og omga det med grønnsvær. Han trakk opp «den vidstrakte buen som bygningene for verdens bahá'í-administrasjonsordning» skulle oppføres langs. Ved buens ene ende oppførte han dens første struktur, Den internasjonale arkivbygning; og i dens hjerte anla han hvilestedene for Det største hellige blad, for sin bror og deres mor. Beskytterens arbeid for verdenssenterets utvikling ble fortsatt under ledelse av Det Universelle Rettferdighetens Hus. Mer land og flere hellige steder ble skaffet og forskjønet, bygningene langs Buen ble oppført, og terrassene ble utvidet fra bunnen av Karmel-fjellet og opp til toppen, som opprinnelig tenkt av 'Abdu'l-Bahá og påbegynt av Beskytteren. Før utgangen av formingstidens første århundre var landeiendommen i nærheten av Bábs gravmæle blitt øket til over 170 000 kvadratmeter, mens en serie ombyttinger av land og anskaffelser utvidet eiendommen umiddelbart rundt Bahá'u'lláhs gravmæle fra rundt 4000 til over 450 000 kvadratmeter. Og i 2019 begynte konstruksjonen i 'Akká, nær Riḍvân-hagen, av et passende gravmæle som vil tjene som 'Abdu'l-Bahás endelige hvilested.

I løpet av århundret har utviklingstempoet ved det administrative bahá'í-senter også gått raskere. Tidlig i sin embetstid lengtet Beskytteren i mange år etter bistand fra dyktige hjelpere, men bahá'í-verdenen var den gang for liten til å yte den nødvendige støtte. Men etter hvert som samfunnet vokste, var Rettferdighetens Hus i økende utstrekning i stand til å dra nytte av en stadig strøm av frivillige for å opprette avdelinger og organer som var viktige for en tro i rask utvikling og dekket behovene ved verdenssenteret så vel som i samfunnene som ble mangedoblet rundt om i verden. Spørsmål og råd, innsikter og veiledning, besøkende og pilegrimer strømmer nå uopphørlig mellom alle deler av planeten og bahá'í-verdensens hjerte. I 1987, etter tiår med forandring og usikkerhet, kulminerte de tålmodige bestrebelser som mye tidligere var begynt av Shoghi Effendi, på å opprette et godt forhold til Israels sivile myndigheter, i den formelle anerkjennelsen av bahá'í verdenssenterets status som det åndelige og administrative senter for det verdensomspennende bahá'í-samfunn som virket under ledelse av Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Akkurat som forholdene mellom individer, samfunn og institusjoner har utviklet seg i tidens løp, ved å bygge på tidligere prestasjoner og reise seg for å møte nye utfordringer, så kan det samme sies om bahá'í verdenssenter og dets forhold til bahá'íene i hele verden. Den nære og uløselige forbindelsen mellom det åndelige og administrative senter med bahá'í-verdensens utvikling ble oppfanget i vårt budskap av 24. mai 2001 stilet til de troende som var samlet i anledning begivenhetene for å markere fullføringen av prosjektene på Karmel-fjellet: «De majestetiske byggverk som nå står langs buen Shoghi Effendi trakk opp for dem i skråningen på Guds fjell, sammen med de storslagne hageterrassene som omslutter Bábs gravmæle, er et ytre uttrykk for den veldige kraft som besjeler den Sak vi tjener. De gir et tidløst vitnesbyrd om det faktum at Bahá'u'lláhs tilhengere har lyktes i å legge grunnvollen for et verdenssamfunn som hever seg over alle ulikheter som splitter menneskeslekten, og har skapt hovedinstitusjonene i en enestående og uangripelig administrasjonsordning som former dette samfunnets liv. I forvandlingen som har funnet sted på Karmel-fjellet, fremstår bahá'í-saken som en synlig og interessevekkende realitet på verdens skueplass, som midtpunktet for krefter som, når Gud finner at tiden er inne, vil avstedkomme gjenoppbyggingen av samfunnet, og som en mystisk kilde til åndelig fornyelse for alle som vender seg til den.»

Fremtidsutsikter

Et par uker før han gikk bort, var 'Abdu'l-Bahá hjemme sammen med en av vennene. «Kom med meg», sa han, «så vi sammen kan beundre hagens skjønnhet.» Så sa han: «Se, hva en hengiven ånd kan prestere! For et par år siden var dette blomstrende stedet bare en steinhaug, og nå er det grønnkledd med bladverk og blomster. Mitt ønske er at når jeg er borte, så vil alle de elskede reise seg for å tjene den guddommelige Sak. Gud gi at det vil bli slik!» «Om ikke lenge», lovet han, vil de fremtre «som skal bringe verden liv».

Inderlig elskede venner! Ved utgangen av formingstidens første århundre finner bahá'í-verdenen seg utstyrt med kapasitet og ressurser som man bare vagt kunne forestille seg ved tiden for 'Abdu'l-Bahás bortgang. Generasjon etter generasjon har arbeidet, og i dag er det blitt oppreist en stor mengde som strekker seg på tvers av kloden – hengivne sjeler som kollektivt bygger troens administrasjonsordning, øker rekkevidden for sitt samfunnsnivå, fordyper sin kontakt med storsamfunnet og utvikler sitt åndelige og administrative senter.

Dette korte overblikket over de siste hundre år har illustrert hvordan bahá'í-samfunnet, som foregrepet av 'Abdu'l-Bahá, er blitt en ny skapning i sin bestrebelse på å gjennomføre de tre guddommelige chartre. Akkurat som mennesket går gjennom ulike stadier av fysisk og intellektuell vekst og utvikling til det når moden alder, slik utvikler også bahá'í-samfunnet seg organisk i omfang og struktur, så vel som i forståelse og visjon, påtar seg ansvar og styrker forhold mellom individer, samfunn og institusjoner. I løpet av århundret, i lokale sammenhenger så vel som i en global skala, har serien av fremskritt opplevd av bahá'í-samfunnet satt det i stand til å gjennomføre målbevisst handling på tvers av et stadig bredere omfang av bestrebelser.

Da den heroiske tidsalder nærmet seg slutten, sto samfunnet overfor grunnleggende spørsmål om hvordan det skulle organisere sine administrative anliggender i sitt gjensvar på Den guddommelige plans krav. Beskytteren veiledet vennene mens de lærte hvordan de burde behandle disse innledende spørsmål, en prosess som kulminerte i de gryende internasjonale arrangementer som var på plass ved tiden for hans bortgang. Kapasiteten som ble bygget i løpet av denne perioden, tillot bahá'í-verdenen å gi seg i kast med en mengde nye spørsmål om hvordan det skulle videreføre troens arbeid med større bredde og kompleksitet, ledet av Det Universelle Rettferdighetens Hus. Men nok en gang, etter at det hadde skjedd markert

fremgang gjennom flere tiår, dukket det før Fireårsplanens begynnelse opp enda flere spørsmål om enda større muligheter for Sakens fremtidige retning, som dannet en ny utfordring for en ytterligere utviklingsperiode sentrert om et betydelig fremskritt i prosessen med inntreden i skarer i alle deler av verden. Det er denne økende kapasiteten til å løse komplekse spørsmål og deretter gå løs på enda mer komplekse spørsmål som kjennetegner den læringsprosess som driver troens fremgang. Det er således åpenbart at for hvert skritt fremover i bahá'í-verdenens organiske utvikling utvikler den nye evner og nye kapasiteter som setter den i stand til å påta seg større utfordringer idet det bestreber seg på å oppfylle Bahá'u'lláhs målsetning for menneskeheten. Og slik vil det fortsette å være, til tross for verdens omskiftelser og tilfeldigheter, gjennom krise og seier, med mang en uventet vending, gjennom utallige stadier av formingstiden og den gylne tidsalder, til religionsordningens utgang.

Innen de siste år av formingstidens første århundre var det dannet en handlingsramme som er blitt sentral for samfunnets arbeid, som preger tenkningen og former stadig mer komplekse og effektive aktiviteter. Denne rammen fortsatte å utvikle seg ved oppsamling av vunnet erfaring og veiledning fra Rettferdighetens Hus. Grunnelementene i denne rammen er åpenbaringsens åndelige sannheter og dens hovedprinsipper. Andre elementer bidrar også til tenkning og handling og har med verdier, holdninger, begreper og metoder å gjøre. Atter andre inkluderer forståelsen av den fysiske og sosiale verden gjennom innsikter fra ulike kunnskapsgrener. Innenfor denne rammen i stadig utvikling lærer bahá'ier hvordan man systematisk omsetter Bahá'u'lláhs læresetninger i handling for å virkeliggjøre hans høye mål for verdens forbedring. Betydningen av denne økte kapasiteten for læring, og dens innbyrd for menneskehetens fremskritt på det nåværende stadium av dens sosiale utvikling, lar seg ikke overvurdere.

Hvor meget har vel ikke bahá'í-verdenen prestert! Hvor mye gjenstår vel ikke å gjøre! Niårsplanen skisserer de oppgavene som ligger umiddelbart foran oss. Blant fokusfeltene er å mangedoble og intensivere vekstprogrammer i områder over hele verden og øke sammenhengen i arbeid med samfunnsbygging, sosial handling og deltagelse i rådende diskurser gjennom felles innsats fra Planens tre forkjempere. Opplæringsinstituttet vil bli ytterligere styrket og vil fortsette å utvikle seg som en pedagogisk organisasjon som utvikler evner til å tjene. Frøene som det sår i hjertet hos påfølgende kull av unge mennesker, vil bli næret av andre pedagogiske anledninger til å styrke hver sjel til å bidra til sosial fremgang og velbefinnende. Bevegelsen av ungdom vil bli komplettert verden over av kvinners makeløse fremskritt som fulle partnere i samfunnsanliggender. Bahá'í-institusjoners kapasitet vil bli fostret på alle plan, med særlig oppmerksomhet viet å opprette og utvikle lokale råd og å øke deres kontakt med det videre samfunn og dets ledere. Samfunnets intellektuelle liv vil bli kultivert for å gi tenkningen den stringens og klarhet som kreves for å godtgjøre for en skeptisk menneskehet hvilket anvendelig legemiddel Bahá'u'lláhs lære er. Og alle disse anstrengelsene vil fortsette gjennom en serie av planer som omfatter en utfordring, med et spenn på intet mindre enn en generasjon, som vil føre bahá'í-verdenen over terskelen til dens tredje århundre.

Den besluttomme innsatsen for å få en fullere forståelse av Bahá'u'lláhs lære og etterleve den vil foregå i en større sammenheng med den tofoldige oppløsnings- og integreringsprosess som Shoghi Effendi har beskrevet. Å skulle nå målet for den inneværende serien av planer – å frigjøre stadig større omfang av troens samfunnsbyggende kraft – krever en evne til å lese samfunnets virkelighet når det reagerer på disse tvillingprosessene og formes av dem.

Et mangfold av ødeleggende krefter og begivenheter, blant dem ødeleggelse av miljøet, klimaendring, pandemier, forfallet i religion og moral, bortfallet av mening og identitet, oppsmuldringen av begrepene sannhet og fornuft, teknologi uten styring, tilspissing av fordommer og ideologisk strid, utbredt korrupsjon, politisk og økonomisk omveltning, krig og folkemord, har etterlatt sine spor i blod og smerte på historiens sider og i livet hos milliarder. Samtidig kan man også skjelve håpefulle konstruktive tendenser, som bidrar til denne «alminnelige gjæringsprosess» som Shoghi Effendi sa «renser og omformer menneskeheten i forventning om den dag da menneskeslektens helhet vil være anerkjent og dens enhet grunnlagt». Utbredelsen av et verdenssolidarisk sinnelag, en sterkere bevissthet om gjensidig avhengighet i verden, oppslutningen om samarbeidende handling blant individer og institusjoner og en høynet lengsel etter rettferdighet og fred er i ferd med å avføde en dyptgripende endring i menneskelige forbindelser. Og på denne måten går verden fremover mot Bahá'u'lláhs visjon med utallige nølende skritt, av og til i dramatiske byks, og med periodiske strekninger der fremgangen stopper opp eller til og med går bakover, etter hvert som menneskeheten smir de forbindelser som utgjør grunnlaget for en forenet og fredelig verden.

De ødeleggende krefter som rammer verden med sine slag, lar ikke bahá'í-samfunnet være uberørt. Faktisk er hvert bahá'í-samfunns historie merket av dem. Som en følge av det ble et bestemt samfunns fremgang bremsset på ulike steder og til ulike tider av lumske sosiale tendenser eller midlertidig hemmet eller til og med stoppet av motstand. Periodiske økonomiske kriser reduserte troens allerede begrensede finansielle ressurser og hindret prosjekter for vekst og utvikling. Virkningene av verdenskrig lammet for en tid de fleste samfunns evne til å gjennomføre systematiske planer. Omveltningene som har omformet verdens politiske kart, har skapt hindringer for noen befolkningers fulle deltagelse i Sakens arbeid. Religiøse og kulturelle fordommer som en gang ble antatt å være i tilbakegang, har dukket opp igjen med ny heftighet. Med utholdenhet og beslutsomhet har bahá'ier strevet for å håndtere slike utfordringer. Men i det siste århundre har man ikke vært vitne til noen noblere reaksjon på de fiendtlige krefter som ble sluppet løs for å motsette seg Sakens fremgang, enn den som ble vist av Irans bahá'ier.

Den forfølgelse som Irans bahá'ier hadde utholdt gjennom den heroiske tidsalder, fortsatte fra de tidligste dager av Beskytterens embetstid mens bølger av voldelig undertrykkelse feide over samfunnet. Angrepene ble kraftigere, og den systematiske undertrykkelseskampanjen som fulgte i kjølvannet av den iranske revolusjon, fortsetter uopphørlig til denne dag. Til tross for alt de har vært utsatt for, har Irans bahá'ier reagert med ubøyet mot og konstruktiv motstandskraft. De har utmerket seg på et uforgjengelig vis gjennom slike bragder som opprettelsen av bahá'í-instituttet for høyere utdanning for å sikre utdannelsen av etterfølgende generasjoner, sine anstrengelser for å forvandle synspunktene hos de rettsindige blant sine landsmenn – innenlands som utenlands – og fremfor alt ved å utholde utallige tilfeller av urett, uverdigheter og savn for å beskytte sine trosfeller, bevare integriteten av Bahá'u'lláhs tro i hans kjære hjemland, og trygge dens nærvær i dette land til gagn for dets borgere. I slike uttrykk for urokkelig mot, andektig gudhengivenhet og innbyrdes støtte ligger det vesentlige læringspunkter for hvordan bahá'í-verdenen må svare på tempoøkningen i de ødeleggende krefter som kan ventes i de kommende år.

Den utfordring som utgjøres av samspillet mellom integrering og oppløsning, er i sin kjerne utfordringen ved å holde fast ved Bahá'u'lláhs virkelighetsbeskrivelse og hans lære samtidig som man motstår dragingen av kontroversielle og polariserende debatter og forlokkende beskrivelser som gjenspeiler fåfengte forsøk på å definere menneskelig identitet og sosial virkelighet ved begrensede menneskelige forestillinger, materialistiske filosofier og

konkurrerende lidenskaper. «Den allvitende lege har fingeren på menneskehetens puls. Han oppdager sykdommen, og i sin ufeilbare visdom foreskriver han legemiddelet», uttaler Bahá'u'lláh «Vi kan godt fornemme hvordan hele menneskeslekten er omringet av store, av uberegnelige lidelser.» Men, tilføyer han, «De som er drukne av innbilskhet, har stilt seg mellom den og den guddommelige og ufeilbarlige lege. Vær vitne til hvordan de har viklet alle mennesker, seg selv innbefattet, inn i sine påfunns garn.» Hvis bahá'ier blir viklet inn stridende folkeslags vrangforestillinger, hvis de etterligner de verdier, de holdninger og den praksis som definerer en selvopptatt og selvsentrert tid, vil det bli en forsinkelse og forhindring av de krefter som er nødvendige for å frelse menneskeheten fra dens vanskelige situasjon. Som Beskytteren forklarer, er det heller slik at «Mesterbyggerne av Bahá'u'lláhs fremvoksende verdensorden må nå edlere høyder i sitt helt mot etter hvert som menneskeheten styrter ned i større dybder av fortvilelse, fornedrelse, splid og nød. La dem gå fremtiden i møte med sinnets rolige forvisning om at stunden for deres mektigste anstrengelser og største anledning til deres fremste bragder må sammenfalle med den apokalyptiske omveltning som markerer det laveste nivå for menneskehetens hurtig nedadgående skjebne.»

Ingen kan nøyaktig foregripe hvilken kurs oppløsningskreftene er bestemt å skulle ta, hvilke voldsomme omveltninger som ennå vil angripe menneskeheten i denne prøvelsens tidsalder, eller hvilke hindringer og anledninger som kan dukke opp, helt til prosessen når sitt høydepunkt i at denne store fred kommer til syne, den som vil signalisere ankomsten av det stadium da nasjonene vil erkjenne menneskehetens enhet og helhet og «legge krigsvåpen til side og vende seg til virkemidlene for allmenn gjenoppbygging». Én ting er imidlertid sikker: Også integreringsprosessen vil øke sitt tempo og knytte bestrebelsene tettere sammen hos dem som lærer å omsette Bahá'u'lláhs læresetninger i praksis, sammen med dem i det videre samfunn som søker rettferdighet og fred. I *The Advent of Divine Justice* forklarte Shoghi Effendi for Amerikas bahá'ier at med den innskrenkede størrelsen av deres samfunn og den begrensede innflytelsen det øvet, måtte de på den tid fokusere på sin egen vekst og utvikling mens de lærte å anvende læresetningene. Han lovet imidlertid at den tid ville komme da de ville bli kalt til å beskjefte sine medborgere i en prosess med arbeid for sin nasjons helbredelse og bedring. Denne tid er nå kommet. Og den er kommet ikke bare for Amerikas bahá'ier, men for verdens bahá'ier, i takt med at troens iboende samfunnsbyggende kraft frigjøres i stadig større omfang.

Frigjøringen av en slik kraft har konsekvenser for de kommende tiår. Hvert folk og hver nasjon har en rolle å spille i det neste stadium av den fundamentale gjenoppbyggingen av menneskenes samfunn. Alle har unike innsikter og erfaringer å tilby for å bygge en forenet verden. Og som bærere av Bahá'u'lláhs gjenopprettende budskap er det vennenes ansvar å hjelpe befolkninger til å frigjøre deres latente muligheter til å nå sine høyeste ambisjoner. I denne innsatsen deler vennene dette dyrebare budskapet med andre, bestreber seg på å vise at det guddommelige legemiddel er virksomt i livet for individer og samfunn, og å arbeide sammen med alle dem som verdsetter og deler de samme verdier og ambisjoner. Når de gjør det, vil Bahá'u'lláhs visjon om en forenet verden fremby en håpefull og klar retning for folkeslag som har fått sin oppfatningsevne forvrengt av den forvirring som rår i verden, og en konstruktiv vei til samarbeid i letingen etter løsninger på sosiale onder som har eksistert i lang tid. Etter hvert som troens ånd i økende grad gjennomtrenger hjertene for å tenne kjærlighet og styrke menneskehetens felles identitet som ett folk, inngyter den en sans for lojal og samvittighetsfull borgerplikt, og til erstatning for jakten etter verdslig makt omskifter den krefter hen mot desinteressert tjeneste i en streben etter det felles beste. Befolkninger innfører i økende utstrekning metoden med rådslagning, handling og refleksjon til fortrenkning for endeløs strid og konflikt. Individer, samfunn og institusjoner på tvers av forskjellige samfunn

harmoniserer mer og mer sine bestrebelser i en felles hensikt for å overvinne sekterisk rivalisering, og åndelige og moralske egenskaper som utgjør grunnvollen for menneskehetens fremgang og velbefinnende, finner rotfeste i menneskets karakter og sosiale praksis.

Verden beveger seg i sannhet mot sin skjebne. La alle, idet Bahá'u'lláhs Sak skrider inn i formingstidens annet århundre, bli inspirert av den elskede Beskytters ord, som uforanderlig formet det forløpne århundre med sin veiledende hånd. Da han i 1938 skrev om Den guddommelige plans første stadium, sa han: «De muligheter som et allmektig forsyn har utstyrt den med, vil uten tvil sette dens fremhjelpere i stand til å nå sitt mål. Meget vil imidlertid avhenge av den ånd og den måte som denne oppgave utføres med. Ved sin visjons klarhet og standhaftighet, ved sin tros uplettede livskraft, ved sin karakters ubestikkelighet, ved sin besluttsomhets ubrytelige styrke, sine siktemåls og sin hensikts makeløst høye nivå og sine prestasjoners uovertrufne omfang, kan de som arbeider for å forherlige Det største navn ... for det visjonsberøvede, troløse og rastløse samfunn som de tilhører, best vise sin evne til å tilby en tilfluktshavn til dets medlemmer i den stund da deres dommedag er blitt virkelig. Da og bare da vil dette spede ungtre, rotfestet i en guddommelig utpekt administrasjonsordnings fruktbare jordsmonn og styrket av dens institusjoners dynamiske prosesser, bære sin rikeste og skjebnebestemte frukt.»

The Universal House of Justice